

Johnny Johansen (f. 07.06.1954) markant musikkperson fra Vadsø. I forb. med etablering av hjemmesider på internett ble historien skrevet. Da artikkelen ble skrevet hadde det til da ikke blitt noen hjemmesider, men da redaksjonen av Varanger årbok etterlyste artikler om hverdagsmennesker og kulturpersoner falt det seg naturlig å sende inn dette som bidrag. Dette er jo 50-års nyere musikkhistorie fra Varangerdistriktet og kan ha appell til publikum som har fulgt med meg gjennom årene.

Historien om mitt musikerliv (av Johnny Johansen)

Tidlige år 1954 - 69

Rolf Just Nilsen sa engang; "Allerede som barn var jeg en liten gutt". Jeg tror nok guttungen er inni der en plass ennå for interessen fra guttedagene har aldri sluppet taket, og gutten inni meg holder meg fortsatt ung. Musikken har fulgt meg gjennom alle år siden jeg var en neve stor og den har faktisk blitt både livsstil og levebrød.

Jeg vil dedikere dette til min avdøde far Thorbjørn Johansen, han som var den som viste meg vei inn i musikken fra jeg var barn og senere da jeg ble litt eldre. Han hjalp meg flere ganger til å komme inn på rett spor etter at jeg faktisk var på ville veier.

Såkalte *dårlige venner* ble en del av min omgangskrets en periode i ungdomsårene, men jeg fikk igjen interessen for musikken etter at han fortalte meg at ingen ville spille med, - og slett ikke engasjere, en musiker som ikke var til å stole på.

Jeg fikk valget, og tok beslutningen om å satse på musikken. Det har jeg aldri angret på siden. Nå var jeg riktignok ingen stor kriminell banditt, men jeg hadde en liten feilnavigering som ble korrigert slik at kursen ble satt riktig.

Nåvel, - det begynte vel da jeg ble født den 7. juni 1954. Det husker jeg ikke noe av, men noe av det første jeg kan huske musikalsk sett er at jeg ble sunget for av min bestemor som bodde i Kiby. Andre erindringer om dette er vel min mor og diverse tanter som drev på med samling av slagere som de gikk og gnålte på. Det var visst en gitar med i bildet også. Engang var det en som la igjen et trekkspill hos oss, og det ble prøvet ut med "ku-rompa" og diverse andre populærmelodier.

Min far hadde vært med i kor og spilte horn i korps, og han var en meget habil munnsplayer med en teknikk som var beundringsverdig. Han kompet seg selv mens han spilte solostemmen kan jeg huske. Det var et bra munnsplayermiljø i vennekretsen og flere av onklene mine var også habile på området. Det virket som om de hadde en slags konkurranse om å være den beste.

Han var visstnok også en habil sanger da han gikk på skolen og var brukt som forsanger i klassen. Han inspirerte meg til å bli interessert i trommer via en venn som også spilte i Vadsø Hornmusikk.

Jeg kan huske vi hadde et bilde av korpset som sto utenfor Alders Hvile i Nyborgveien på 17.mai og det var fokusert på trommeslageren Kurt Ronthi som ble mitt første trommeidol.

Pappa brukte å etterligne hans marsjfigurer for meg mens han fortalte om hvordan han spilte. Dette ble etter hvert noe jeg selv måtte prøve ut, men det ble min bror Bjørn Ivar som først fikk begynne i korps fordi han var tre år eldre enn meg.

Jeg fikk imidlertid god trening i trommespill da vi hadde Leif Haldorsens bilverksted rett nedenfor der vi bodde (der hvor Saxi har installasjonsavd. i dag). Der fikk vi fatt i tomme oljedunker som låt ganske bra og som trommestikker brukte vi pinner fra gamle pinnestoler som vi surret med strikk rundt tuppen for å få den rette spretten.

Vi gikk med disse dunkene og spilte rundt omkring og var vel en sann plage for nabolaget. Jeg kan huske at jeg nærmest slo på alt mulig for å teste om det låt bra. Jeg tror jeg hadde et øre for gode perkusjonslyder allerede den gang.

Vi bodde i Havnegata der Finnmarken holdt til i kjelleretasjen, og en gang var det noen som øvde der. Jeg kan huske at Bjørn Johnsen var med, og da de bar inn instrumentene var jeg veldig interessert. Jeg fikk prøve å spille på ei ordentlig tromme for første gang i mitt liv og det var en opplevelse jeg ikke glemmer. Akkurat den følelsen av lyden er noe som sitter og som stadig kommer igjen når jeg spiller på instrumenter av høy kvalitet.

Den gang jeg var barn gikk vi på skolen også på lørdagene. På skolen hadde vi kosetime hver lørdag og da brukte jeg å spille på en av mammas kakebokser som jeg la en magnet oppå for å få den rette skarptrommelyden. Boksen ble festet til bukseseler slik at den hang som i et bandolær. Jeg begynte etter hvert å henge med broder Bjørn Ivar på øvelsene til Vadsø Guttemusikkorps og ble bare mer og mer inspirert, og da guttemusikken ble omgjort til Vadsø Skolekorps i 1963 eller -64 fikk jeg også være med etter en liten "audition" i gangen på skolen.

Dette var stort og jeg fikk da låne ei riktig skarptromme som jeg hadde hjemme. Jeg prøvde å marsjere med den også rundt i nabolaget, men ble stoppet da det ble litt for mye av det gode. Det er jo forståelig, det kan jo ikke være 17.mai hele året.

Vi var tre trommeslagere i korpset, min bror Bjørn Ivar, Kåre Tannvik og meg.

Jeg var med i skolekorpset noen år og var med på flere stevner, noe jeg syntes var stas, men karrieren ble avbrutt da min bror hadde unnlatt å komme på øvelser noen ganger og fikk sparken. Jeg var så uheldig å komme for sent en gang vi hadde en gjestedirigent og ble med i dragsuget.

Det var andre boller den gang og unnaluring var ikke populært hos vår dirigent Ivar Sælø.

Under et korpsstevne i Vadsø på begynnelsen av 60-tallet fikk jeg oppleve den etter hvert så kjente kirkenesmusikeren Thor Andreassen som spilte trommer i Kirkenes-korpset og det satte en ny standard for korpstrommiser med den måten han spilte på. Jeg hørte det ble nevnt som jazzmarsj og det nærmeste jeg kan komme en slik beskrivelse er å sammenligne det med Second-line drumming i New Orleans-tradisjonen.

Etter korpskarrieren ble det mer interesse for pop- og rock da Beatles hadde slått igjennom og jeg oppdaget stadig nye grupper. En helt ny verden åpenbarte seg og vi hørte på alt som ble spilt på radioen. På Vårbrudd var ungdomsklubben "Jatten" med band fra både Vadsø og andre plasser i Finnmark.

Den store bandbølgen slo inn over Vadsø og jeg kan huske at Arne Walter Halto solgte et trommesett til min bror for syttifem kroner,- da han ble med i et band sammen med Torstein Fagerli og Kjell Arne Bohinen. Det var stort syntes jeg, men siden jeg var tre år yngre hadde jeg ikke jevnaldrende venner som var kommet til det punkt i karrieren at de var kapabel til å spille sammen med andre.

Jeg var en kort periode sammen med Svein Kristoffersen og Bjarne Bakari i et slags band, men det ble ikke noe ut av det.

Ellers var det jo **Mikes** som var de store i Vadsø på den tiden med Dag Basma, Stig Bernhard Hoftaniska, Kåre Saasen, Bjørn Johnsen og Sverre Nygård Pedersen. Mikes hadde flere utskiftninger og Harald Trælstad Hellander, Harry Bohinen og Arne Walter Halto var også innom.

Dette var jo langt utenfor min aldersgruppe og var på en måte et drømmeland for småkarer som meg, og det tok ikke så lang tid før også vi startet vårt første band. Men først måtte vi gå gradene og starte på utsiden av øvingslokalene der vi frøs og hakket tenner for å studere musikerne gjennom millimeter store sprekker i gardinene. Av og til glemte vi tid og sted og kom ikke hjem før det var alt for sent, og da vanket det noen moraliserende ord.

Tenårene.

The Cave Kids var navnet på det første bandet og det må ha vært i 1966 -67 at vi fikk vår første nærkontakt med popmusikken. Med i dette bandet var Kurt Magne Jensen på trommer, Rolf Torbjørn Falch og Atle Løvberg på gitar, samt undertegnede på vokal og gitar. Vi fikk øve i storstua hos Kurts bestemor Hjørdis Methi og det var flott. Hun satte stor pris på musikken og bestilte sanger mot at hun ordnet med kakao og ferskt brød med geitost. Aller best likte hun; *I natt jag drömde*.

Et band uten fans var på den tiden utenkelig og vi hadde selvsagt fans vi også. De hang utenfor vinduet og frøs og var forelsket, men de fikk pent vente til vi var ferdige med øvelsen før vi kunne treffes.

Noen ganger var vi litt tøffere enn andre og dette kom av at vi hadde oppdaget "medisinskapet" til bestemor. Der sto ei flaske cognac som vi prøvde å smake på flere ganger, og vi syntes det ble litt morsommere i denne verden etter en slik smaksprøve. Vi visste godt hva det var, og vi smakte ikke så mye, men et artig minne er det, - den første drammen.

At cognac'en i flasken ble svakere og svakere hørte vi aldri noe om.

Vi spilte på noen skolefester, men ellers ble det mest øving. **Cave Kids** ble ingen verdensstjerner, men jeg kan huske at vi skrev våre memoarer(!), samt at vi hadde opptak som i alle fall vi syntes var bra. Disse forsvant dessverre før vi rakk å sikre det på noen måte. Vi tok også en masse bilder og memoarene er visstnok fortsatt intakte hos Atle Løvberg som nå bor i Asker og Kurt Jensen har en del bilder fra denne tiden.

Etter **The Cave Kids** ble det damer og liten tid til musikk en periode, og etter konfirmasjonen hadde jeg penger nok til å kjøpe meg mitt første stereoanlegg, et portabelt lite anlegg av merket Garrard. Det ble flittig brukt av både meg og resten av familien.

Min far var en ihuga Buck Owens fan, noe som smittet over på meg og det var via Buck Owens jeg lærte meg teknikken å spille "shuffleswing", eller countryshuffle.

Jeg satt på rommet og hadde dratt ut ei skuff i kommoden der jeg la en samleperm som fungerte som skarptromme, og så brukte jeg selve kanten på kommoden som hi-hat. Som trommestikker brukte jeg mammas heklepinner. Det gikk med noen par av den sorten til stor fortvilelse for min mor. De var selvfølgelig små og tynne, men jeg klarte å tilegne meg den rette teknikken etter daglige øvelser.

Dette skulle jeg snart få bruk for.

Jeg hadde en gitar, det var en Guyatone halvakustisk med mikrofoner som var av så dårlig kvalitet at man kunne snakke inn i gitaren og lyden kom ut av høyttaleren. Denne ble lånt bort til Sverre Nygård Pedersen i **The New Mikes** der jeg ble med som "bandboy" en tid, ca. 1968 -69. De brukte å spille på Vårbrudd og på samfunnshuset og jeg var med og sjauet instrumentene sammen med Kristian Sirkka og traktoren hans, og når Harry Bohinen kom for sent på øvelsene måtte jeg spille trommer. Det syntes jeg var stas, og da han engang var forsinket til en fest på samfunnshuset fikk jeg spille nesten hele første sett. Det var mange av mine kompiser som beundret meg da.

Selvfølgelig var Harry Bohinen mitt trommeideal i denne tiden og jeg ble aldri lei av å sitte å følge med ham når de spilte.

Med i **New Mikes** var Dag Basma – vokal, Arne Walter Halto – bass, Sverre Nygård Pedersen – gitar, og Harry på trommer.

I 1968 -69 brukte det av og til å være dans på Vårbrudd fire dager i uken, - onsdag, fredag, lørdag og søndag, og det var Rolf Hauge som sto for arrangementene. Hauge drev den populære ”Malla Bar” og det var så å si alltid fulle hus.

Jeg var med og hjalp **Mikes** med instrumentene, og Hauge med å klargjøre lokalet, men i den første tiden, når klokka var 22.00, måtte jeg forlate lokalet og gå hjem. Jeg var jo bare 14-15 år, men etter hvert fikk jeg lov til å bli lenger og det var spennende.

Johnnys memoarer del 3

Musiker under utvikling

New Mikes ble imidlertid oppløst i 1969. Det var stor utvandring i denne tiden og ungdommen reiste ut i verden, - noen til Oslo og andre til sjøs eller forsvaret.

Harry og Arne Walter dro til Oslo og noen måtte inn i militæret, bl.a. Dag og Sverre.

Noen ble en stund, mens andre kom fort tilbake.

I 1970 oppsto bandet **Septik Broom** med medlemmer fra Vadsø og Båtsfjord. Dette var en del av min omgangskrets og de fleste var eldre enn meg. Bandet besto av Torstein Fagerli på gitar/vokal, - Åke Eriksen fra Båtsfjord, (som hadde spilt bass i det legendariske Båtsfjordbandet Graphic), nå på gitar, vokal og fløyte og student i Vadsø, - Kjell Bakkemo på trommer, - Bernt Eriksen på bass.

Bandet var midtpunktet i vennegjengen og vi dyrket musikk nærmest på heltid og holdt sammen som i en slags hippiekoloni.

En gang de skulle til Bonakas for å spille og manglet transportmiddel leide de en hel rutebuss fra Polarbil og arrangerte massetransport for alle i vennegjengen.

Jeg jobbet som telegrafbud da og var dessverre på jobb den kvelden og simulerte besvimelsesanfall for å kunne gå hjem fra jobb, - noe som lyktes -, men da jeg omsider var klar til å dra var bussen allerede startet og jeg måtte slukøret konstatere at moroa glapp.

Septik Broom hadde en kort levetid, og i løpet av vinteren var det hele over. Det ble et slags vakuum etterpå da mange i gjenget dro til Oslo der det var jobb i posten.

Det var i denne tiden jeg traff de før nevnte dårlige kompisene og havnet litt ute på skråplanet. Heldigvis endret kursen seg da jeg ble forespurt om jeg ville være med i et band bestående av folk som var eldre enn meg selv.

Det var selvfølgelig en utfordring og en fin anledning til å bytte miljø, men jeg var en stund med i begge leire før min far grep inn og la opp en strategi for å få meg helt inn på sporet igjen.

Jeg tror det ble pratet litt bak i kulissene mellom mine foreldre og Dag Basma, - som var en slags primus motor i musikkmiljøet den gang.

Vi brukte å kjøre brød og kaker for Baker Hildonen der våre mødre jobba, og vi ble veldig nære venner etter hvert. Dag var vokalist i **Mikes**, så jeg kjente jo han fra før.

Han tok meg med i dette bandet som fikk navnet; **Hårraffinade** etter en navnedugnad på kafé "Skoletten" en kveld etter en øvelse.

Skrivemåten er riktig, det skal være *hår* med *å* og tre *f'er*.

Navnet kom fra sukkerbitene vi dyppet i kaffen, bare med en vri.

Med i **Hårraffinade** var; Dag Basma – vokal, - Åke Eriksen – gitar, - Jan Erik Sælø – bass, -Olav Pedersen – gitar, og 16 år gamle Johnny Johansen på trommer.

Vi spilte noen ganger våren 1971 før vi ble oppløst.

Etter dette fikk jeg inspirasjon til å reise til sjøs, men det ble en kort karriere. Etter to uker på lokalbåten Mårøy mellom Båtsfjord (Syltefjord) og Kjøllefjord fikk jeg sånn hjemlengsel og kjærlighetssorg at jeg mønstret av.

Dette var på sommeren i 1971 og på høsten fikk jeg forespørsel fra Dag igjen, - om jeg ville være med å starte et nytt orkester. Jeg sa selvfølgelig ja, og ble med.

Det store problemet var at jeg ikke hadde eget trommesett og måtte låne et den første tiden. Etter hvert som vi så at dette ble noe varig stilte faren min opp med økonomisk støtte og han og Dag hjalp meg med å kjøpe mitt første sett.

Det var stor stas da jeg pakket opp et helt nytt Yamaha 4 trommers sett kjøpt på Bok og musikkcenteret i Vestre Jakobselv.

Disse trommene finnes fortsatt og de er nå i Vardø i Stig Biekkolas eie og han har pusset dem opp, men det hadde vært artig å få kloa i dem igjen.

Bandet fikk navnet **Lurifax** og vi spilte såkalt «husmorpopp».

Med her var Dag Basma - vokal, - Oddvar Pedersen – bass, - Guttorm Skjold – gitar, - Odd Rollstad – komp.gitar, og undertegnede på trommer.

Mens jeg spilte i **Lurifax** ble jeg forespurt om å være med i **Vadsø Ungdomskorps Storband** som var under etablering. Dette hørtes spennende ut og jeg svarte vel ja på flekken.

Under ledelse av dirigenten, min gamle musikk lærer, Petter Bjaarstad var det duket for nye musikalske opplevelser.

Det var en utrolig flott tid der vi spilte alt fra trad. storband musikk til Gilbert O'Sullivan og mer rockete saker som Tom Jones og forskjellig med Dag på vokal.

Vi var på noen morsomme turer der vi gjorde oss bemerket, - ikke bare på scenen -, men også i det sosiale livet rundt. Vi ble jo en slags stjerner på mange av de plassene vi besøkte, bl.a. i Alta og i Kemijärvi.

Jeg skal ikke rippe opp i dette nå, men bare understreke at vi vant festen og kom fra det med helsa i behold.

Fra **Lurifax** og storband var jeg innom flere forskjellige samspillsituasjoner der det musikalske vidsynet ble større, bl.a. gammeldans med Jakob Mikkelsen, Trygve Henriksen og Smistad m.fl. Dette har jeg holdt på med - *på si'* - hele tiden siden.

Jeg ble mobbet av rockerne for dette da man som ung musiker også den gang burde spille kun den musikken som kompisene spilte og lyttet på, men det beit heldigvis ikke på meg.

Musikk har alltid representert en helhet for meg, ikke begrenset av stilarter og sjangere. Med mitt musikalske vidsyn har jeg fått både lært og vært med på adskillig mer enn hva typiske bandmusikere har. Jeg har aldri låst meg fast i noen sjanger og dette er nok hovedgrunnen til at jeg har vært aktiv innen mange felt i musikken i 60-år!

Det handler om å forstå ulike stilarter og å forstå musikk for å kunne finne sin plass der det er behov, - og i enhver anledning.

Jeg sier ofte at; - det er ikke musikk sjangeren som er viktig, - men hvem du spiller den sammen med.

Er kjemien god så oppstår det musikk på «et annet plan» og man får en større musikkforståelse.

Det ble imidlertid mer rockorientert etter hvert, og sommeren 1972 startet vi en gjeng som kalte seg for **Xerxes**. Vi spilte litt mer progressiv og bluesorientert musikk med høyt volum.

Det ble ikke så mange jobbene p.g.a. både musikkstil og lydvolume så vi pakket vel sammen etter hvert.

Med i **Xerxes** var unge Arnstein Nielsen, headhunted fra Ekkerøys strender for å spille bass, mens Torstein Fagerli spilte (høyt) gitar og sang, - Arne Walter Halto spilte gitar, - Nilla Guttorm spilte orgel og jeg trommet. Jeg tror Arnt Einar Pleym også var med på vokal og, eller trommer på noen låter.

Etter **Xerxes** ble det litt mykere da noen av oss omgrupperte og ble til noe vi kalte **Tusenfryd**.

En god del snillere og mer dansevennlig. Det ble en del dansespillinger etter hvert og vi holdt det gående i vel ett år tror jeg.

På en fest i Vestre Jakobselv fikk vi engang beskjed fra en bestemt kar som ba om vals, - noe vi for anledningen ikke hadde på repertoaret -, om at det ikke var vi som bestemte hvilken musikk vi skulle spille, men publikum, som hadde betalt 25 kroner for å komme inn.

” Spill vals, sa han!!!”

Vi reiste rundt i Nilla's Volvo Amazon med tilhenger og vi var engang oppvarmingsband for Åge Aleksandersen og Prudence i Karasjok.

Med i **Tusenfryd** var undertegnede selvfølgelig, samt Arnstein Nielsen – bass, - Arne Walter Halto – gitar, - Nilla Guttorm – orgel, - Sjur Bergmann – saksofon.

Sommeren 1973 ble jeg igjen med i **Lurifax**, men denne gang som co-vokalist og perkusjonist da også dette bandet skiftet litt på besetningen. Nå var det bare meg, Dag og Odd igjen av det opprinnelige Lurifax, - og musikken var i ferd med å dreie mer mot litt tyngre stilarter, men fortsatt var det dansemusikk det gikk på.

Av nye **Lurifax** medlemmer var Harry Bohinen – trommer, - Arne Walter Halto – gitar, - Åke Eriksen – orgel/gitar, - Jan Erik Sælø – bass.

Jeg husker en gang vi spilte i Bonakas sommeren 1973, det var nydelig sommervær med tropevarme slik det også kan være i Finnmark. Det var så fullt med folk at de åpnet flere dører i lokalet og folk gikk i runder inn og danset, for så å gå ut og drikke, p... og slåss. Vi holdt på å renne vekk på scenen.

Jeg var med i denne gruppa til jeg dro i militæret januar 1974.

Mens jeg var i militæret ble jeg kjent med andre musikere, bl.a. **Kjell Arnesen** som senere ble med i **Unit Five** og **Kjell Solem** som var med i bl.a. Terje Fjærns, Howards, Four Jets og noen av de populære "Treffplatene" på -70-tallet.

Vi dro i gang et band som besto av soldater fra Garnisonen i Porsanger som kom fra forskjellige plasser i landet. Vi spilte på dansefester i Porsangerområdet og levde som grever (popstjerner) hver helg på Banak Hotell, var fritatt fra all beredskapstjeneste.

Vi var også med å lage revy/kabaret på GP så vi hadde det i grunnen ganske greit da vi var et viktig velferdstiltak for soldatene, så vår beredskap var å få dem til å trives.

Bandet ble kalt **Gagga** og var oppkalt etter det største fjellet i området.

Da jeg omsider ble ferdig med militærtjenesten ble jeg med i **Lurifax** igjen, denne gangen som trommis. Repertoaret var i stor grad endret siden sist, men nå begynte det å dreie enda mer mot stilarter som gikk litt utenfor begrepet dansemusikk.

Vi ble etter hvert bereist, og vi spilte mest utenbys. Kirkenes ble vårt nye "hjemsted" og vi hadde faktisk tilnærmet popstjernestatus der borte. Jobbene sto i kø og livet lekte.

Etter hvert lekte det litt vel mye og det endte med at **Lurifax** ble oppløst sommeren 1976 da Dag og jeg hadde fått nykker og dro med nyervervede damer sørover for å bli musikere på heltid, - og puben i Kirkenes måtte utlyse to stillinger da vi stakk av med personalet.

Jeg tror vi en stund fikk litt store vyer og Dag kjøpte bandbuss og det var snakk om at Lurifax skulle bli proffe.

Det var ikke bare enkelt for de som var etablert med familie, hus og hjem å følge med på en slik seilas, så det ble en del gnisninger før vi skilte lag.

Vi var imidlertid ikke uvenner, heldigvis, - og året etter hadde vi en gjenforeningskonsert da vi var samlet en kort helg på vårparten 1977.

Den siste Lurifax-konstellasjonen var; - Dag Basma vokal, - Arne Walter Halto gitar, - Åke Eriksen gitar, keyboards, - Arnstein Nielsen bass, - Johnny Johansen trommer/ vokal.

Samtidig i denne Lurifax-perioden var det et annet band i Vadsø som besto av folk som var noe yngre som kalte seg **Køntri Gerilja**.

Dette bandet spilte litt mer, la oss kalle det progressiv og ikke så main-stream-basert som **Lurifax**.

Jeg holdt mye sammen med dem og drev videreutvikling av meg selv og repertoaret deres da jeg ofte var og jammet med dem og ledet øvelsene. Dette ble av mine venner i **Lurifax** nærmest oppfattet som forræderi da man den gang ikke skulle samarbeide med konkurrenter. Ikke som i dag da man kan ha samarbeid med flere ulike kostellasjoner og sjangere.

Jeg syntes ikke noe om det for jeg så utviklingspotensialet og jeg trivdes med å drive med forskjellige musikkstiler.

Med i **Køntri Gerilja** var; - Kjell Magnus Sivertsen vokal, - Sjur Berglann saksofon, keyboards, vokal, - Kjetil Johnsen bass, - Leif Edmund Jankila gitar, - Rune Hansen trommer.

Arnstein Nielsen var også med på gitar her i en periode i 1973.

Da var vi kommet til del 4 i mitt tilbakeblikk på mine 60-år i musikkens tjeneste.

Profflivet m.m.

Det som imidlertid skjedde etter **Lurifax** var at jeg flyttet med min kjæreste til hennes hjem plass utenfor Elverum der vi bodde i ei tømmerhytte på tunet hos hennes foreldre.

Det var dårlig med jobb i Elverum så jeg jobbet på gården med pløying av jorder og hjalp til med tømmerhogst i skogen.

Jeg hadde meldt meg som ledig musiker på forskjellige impresario-byråer (booking-byråer) i Oslo, men jeg fant det etter hvert nødvendig å få litt inntekt så jeg søkte meg pendler-jobb i posten i Oslo og kom dermed også nærmere mitt marked som var musikken. Dette varte bare et par måneder før det begynte å hende spennende ting.

Mens jeg bodde i Elverum ble jeg kontaktet av **Tore Hansen** i **Unit Five** som trengte vikar på trommer mens Rune Akselsen var sykemeldt. Det var selvfølgelig min kompis Kjell Arnesen (fra Gagga) som hadde sett mitt navn på oppslagstavla hos Euromusic, som var deres booking byrå.

Dette var jo veldig hyggelig og jeg sa meg selvfølgelig villig til å være vikar. Jeg fikk jo spille igjen, noe jeg ikke hadde gjort på flere måneder.

Selv om jeg spilte til plater og lignende mens jeg hadde trommene oppsatt i stua på tunet var det godt å få spille med folk igjen.

Posten i Oslo ble et tilbakelagt kapittel og jeg var med **Unit Five** i flere omganger, noe som førte til at også andre kjente band kontaktet meg for vikarjobbing, bl.a. **Torry Enghs, Sullivans** og til sist **Cosmos** som jeg ble fast medlem av våren 1977. **Cosmos** hadde besetning fra Finnsnes/Senja.

Vi hadde noen jobber i Oslo og på Østlandet før vi ble midlertidig arbeidsledige og sendt hjem for å øve. Det viste seg at de hadde fått for mange negative tilbakemeldinger fra arbeidsgiverne, - restaurantierne -, noe jeg ikke var klar over.

Vi satte oss i bussen og kjørte blakke nordover til Finnsnes for å øve. Jeg tror at Euromusic muligens betalte for turen.

Vi gjorde noen jobber på dansefester i Troms for å få litt lommepenger og jeg klarte å få ut litt penger slik at jeg kunne reise en tur til Vadsø og besøke familie og venner.

Vi gjorde en gjenforening av **Lurifax** ei helg og det ble noen kroner i lomma der også. Snakk om å leve fra hånd til munn.

Med i det første **Cosmos** var Roy Andersen – vokal (sluttet før vi dro nordover fra Oslo), - Trond Nergård – bass, - Jan Audun Eriksen – keyboards, - Bjørnar Johansen – gitar, og Johnny Johansen – trommer/vokal.

Da jeg kom tilbake til Finnsnes hadde vi fått ny vikarvokalist i Bjørnar Arnesen som tidligere hadde sunget med bandet, og vi begynte øvelsene for å komme videre.

Det var vanlig for restauranter å booke band for perioder på to uker, - eller en hel måned så vi slapp å rigge og reise hver dag. Sånn ble vi jo kjent med en masse folk på de stedene vi besøkte.

Vi hadde fått jobb i Bodø på gamle restaurant Phønix og i Harstad på Vikingkjelleren. Da var to måneder fremover belagt og vi kunne se lyst på tilværelsen igjen.

I tillegg hadde vi noen småjobber utover sommeren før Bjørnar Arnesen og Trond Nergård sluttet.

Men nye ting var på gang, og med nye folk som egentlig bare sto og ventet på å få begynne ble det nytt navn og ny dreis på tingene igjen.

Før vi skiftet navn ble det tur til Honningsvåg og Leknes, før vi dro til Oslo og kjøpte nytt lydanlegg.

Med Hans Nylund ble det mer orden på sakene og med hans navnerettigheter til navnet **Snoopy Band** ble det et helt nytt konsept.

Nå var Kjell Basse Lund fra Sulitjelma vokalist og gitarist, og Hans Nylund på bass og vokal, også vi andre da.

Første jobb under nytt navn var på Andenes tror jeg. Etter det dro vi til hovedstaden og kjøpte ny buss, - hvilken luksus.

Jeg var med i **Snoopy Band** til våren 1978, og vi var faktisk i Vadsø og spilte i november 1977. Med store oppslag i avisen ble jeg tatt imot som en pophelt. Jeg syntes det var litt pinlig.

Med på turen var også min forlovede Rita som fødte vår sønn Freddy på Kirkenes Sykehus mens vi spilte i Kirkenes på en plass som het Stedet.

Det var en søndag og det var vanlig med såkalt te-dans på ettermiddagene. Dette må jo være et begrep som stammer fra England, men det var vel ikke mange som drakk te på disse arrangementene.

Vel, - nok om det. Vannet gikk i pausen under te-dansen og fem minutter inn i mandag den 11.12.77. kom Freddy til verden to måneder for tidlig og ble sendt direkte til Tromsø der han ble til ut i januar 1978. Det var en opprivende tid, og han kjempet for livet flere ganger før alt stabiliserte seg.

Senere ble han overført til Bodø der vi bodde, og det ble enklere for oss å følge opp situasjonen. Han ble blind og da han var 13 år fikk han diagnosen autist i tillegg. Jeg kunne ha skrevet mye om ham, men det får bli til en annen gang.

Etter at Freddy var født fant jeg ut at jeg skulle slutte i **Snoopy Band** og fra januar 1978 kom Ivan Klungseth fra Fauske inn på trommer og jeg ble vokalist og frontfigur på heltid i en overgangsfase frem til påsken da jeg fikk avløsning av Randor Nordnes fra Sørreisa.

Hjem igjen.

Etter at jeg sluttet i **Snoopy Band**, bodde vi i Bodø en kort stund før vi flyttet til Vadsø. Vel hjemme igjen var det ikke vanskelig å få seg spillejobb. Det begynte med at jeg ble med som vokalist i **Ottars**, et danseband som spilte mer voksen musikk.

Med i dette gjenget var - Ottar Andersen orkesterleder – trekkspill, gitar, vokal, - Per Henriksen – orgel, - Stig Hansen – bass, - Jan Ivar Ludvigsen – gitar, pedal steel guitar, - Harry Bohinen – trommer, og meg på vokal.

Vi fikk sponsoravtale med en forretning i byen som solgte både moteklær og musikk, og fikk plukke klær til scenebruk og musikk til repertoaret.

Etter **Ottars** ble jeg med i **Lulles**. En trio som spilte trekkspillmusikk i ekte Roland Cedermark-stil og vi spilte rundt om i østfylket. Med her var Lulle, - eller Asløv Sandnes - elektronisk trekkspill, - Åke Eriksen – gitar, og meg på trommer.

Etter en del vekselbruk i flere orkestre ble jeg med i **Glasswatt** der repertoaret var mer rocka. Med dette gjenget var jeg bl.a. med på en tur til Tromsø der vi deltok på en festival som bl.a. Jørn Hoel var med på å arrangere. Den ble holdt på Åsgård sykehus sitt område og hadde navnet Åsgård-spell.

Med her var mange kjente og ukjente grupper fra hele Nord-Norge.

Det var mye moro der og vi lå i telt nede i fjæra sammen med viseklubben Svartoksen fra Berlevåg.

Vi deltok også i flere år på rad i Karasjok der det ble arrangert Kara-Rock hver sommer en periode. Dette var en slags konkurranse, men det var alltid ei gruppe fra Karasjok som vant, selv om vi spilte mye bedre enn dem. Det er helt sant!

Premien var at vinneren skulle få spille inn plate, men jeg tror ikke det noen gang ble en realitet. Dette, - og videre hjelp til større lansering - var liksom det vanlige lokkemiddelet for å få band til å stille opp i alle slike «konkurranser» har jeg inntrykk av.

Glasswatt besto av Arnstein Nielsen og Arne Walter Halto som jeg hadde spilt med tidligere. I tillegg var Bjarne With med på vokal, keyboards og gitar og unge Hans Isaksen på gitar. Jeg trommet og sang som seg hør og bør her også.

Glasswatt skiftet navn og medlemmer i 1980 og ble til **Rodrick** da Bjarne og Arnstein gikk ut. Inn kom Frank Mosand på bass.

Vi ble nå et rent gitarband og vi spilte en del Beatles, Stones og Dire Straits for å nevne noe. Vi hadde også godt tak på blues, men det hadde vi ikke vett til å bruke aktivt, noe vi kunne ha scoret på etter min mening.

Rodrick oppløstes høsten 1980 etter å ha annonsert sin sorti på rockekonserten Varanger-rock.

Mens vi holdt på med **Rodrick** hadde jeg blitt engasjert av **Vadsø Teaterlag** som teatermusiker i stykket "Kvalkongen og Fiskeran", skrevet av Magnar Mikkelsen og regissert av Nils Utsi.

Et stykke som handlet om fiskeropprøret i 1903 mot Svend Foyn og utryddingen av hvalen.

Vi var på flere turneer med dette stykket, og vi deltok også i Harstad på **Festspillene i Nord-Norge i juni 1980**.

Det var en trivelig tid med mange flotte mennesker som jeg er veldig glad for å ha møtt.

Dette var noe helt spesielt.

I august 1981 kom barn nummer to. Da ble min datter Ida Karine født, med rumpa først.

På grunn av dette ble hun født på Sentralsykehuset i Nordland i Bodø og det gikk heldigvis bra, og mor og datter kom senere til Vadsø.

Det skulle vise seg at Ida hadde tremåneders-kolikk og det var en utfordrende tid da det ble mye nattevåk og jeg hadde jobb å passe på dagtid. Men, - presis tre måneder etter at hun var født forsvant kolikken som dugg for solen. Det var en befrielse at hun nå stort sett sov gjennom hele natten.

På tross av at vi nå hadde to små fortsatte jeg med musikken og det var stort sett spilling hver helg. Som ung familiefar var det greit å spe på inntekten med noen kroner, men det ble jo til at man var mye borte.

Ida og Freddy måtte etter hvert vokse opp uten pappa i nærheten da de flyttet til Bodø etter at Rita og jeg skilte lag, men begge har arvet en stor musikalitet som de har glede av i dag.

Ikke som aktive utøvere, men som en sunn og god innstilling til både aktiv og passiv musikk. Også den som pappa er med og utøver.

Countrymusikken, - redningen gjennom tiår.

Så ble det countrymusikk.

I 1981 ble jeg kontaktet av Øystein Grøttum som var ute etter musikere til ei countrygruppe.

Med seg hadde han Jan Ivar Ludvigsen på gitar og steel gitar og han trengte bassist og trommis.

Jeg og Arne Walter var ledige på torget og ble med, og vi gjorde stor suksess med **Country Flames** Vi var som alle countryband på denne tiden utstyrt med Stetson-hatt og full mundur.

Etter vel ett år med country skiftet vi beite igjen og Arne Walter og jeg ble i 1982 med på storsatsing med det høytsvevende bandet **Eastway**.

Dag Basma var kommet hjem fra tigerstaden og hadde store vyer og vi kjøpte vårt eget PA-anlegg som var et byggesett og ble satt sammen i kjelleren hos Dag.

Det funka ganske bra, men forsterkerne var i minste laget så det ble vel ikke den helt store trøyken.

Vi hadde store vyer som sagt og det var nå eller aldri at vi skulle bli stjerner. Sånn gikk det heldigvis ikke og Dag ble vel lei etter en stund og reiste sørover igjen, - alene.

Vi gjorde imidlertid noen konserter med K.M. Myrland under de første Vadsødagen i 1982.

Med i dette gjenget var Dag på vokal, - Arne Walter – gitar, - Frank Mosand – bass, - Odd Hoika – gitar, - Børre Bang – keyboards, og meg igjen på trommer.

Etter at Dag var reist prøvde vi oss med kvinnelige vokalist og den første ut var Torill Jakola. Etter henne var det Siw Hansen fra Båtsfjord sin tur og hun var med gjennom vinteren 1982 -83. Etter dette ble **Eastway** oppløst.

En periode fra 1983 var jeg medlem i **Varangerensemblen** som brukte å spille i puben på hotellet hver tirsdag. Dette var vise- eller trubadurkvelder med god stemning. Her underholdt visesangeren Arthur Olsen, og saksofonisten Kjell Magne Stålsett. Arthur skrev egne viser som ble en del av repertoaret,

Etter hvert ble det til jam kvelder og til slutt var det et fast orkester som underholdt og vi spilte etter hvert en blanding av jazzstandards og viser med rockepreg. Dette varte en relativt kort periode, men er et av mange gode minner jeg har.

Med her var de to før nevnte, samt - Trond Kristoffersen på gitar og bass, - Arne Walter Halto på bass og gitar, - Bente Almås – trombone, - Johnny Johansen – trommer, vokal.

I et aktivt musikkmiljø, som det var i Vadsø også på den tiden, var det alltid noen som hadde ønsker om å spille sammen og skape nye prosjekter så det var bare å la seg flyte med i strømmen. Det oppsto stadig nye grupperinger i ulike sjangere og jeg fikk som musiker stadig nye farger på paletten.

Allsidigheten ble en styrke som det stadig var bruk for.

Inn imellom alt var jeg med på å kompe mange forskjellige artister med folk fra trekkspillmiljøet da jeg hadde et nært forhold til **Vadsø Trekkspillklubb**.

La meg nevne - **Arnt Haugen** og - **Barabara Helsingius**, - trekkspillessene - **Roy Hansen**, - **Sverre Cornelius Lund**, - **Arnstein Johansen**, - **Asmund Bjørken** og - **Per Olaf Green**, - **Nordkappkvintetten**.

Jeg var også med på en plateutgivelse på **Mariann Records**, den gang Nordens største plateselskap, med trekkspilleren **Hjalmar Johnsen** fra Kirkenes i 1987.

Videre var det i 1984 på'an igjen med **Country Flames** og denne gangen var det mer ungdommelig dreis på sakene.

Det nye **Country Flames** besto av Øystein Grøttum – vokal/gitar, - Jan Ivar Ludvigsen – steelgitar, - Frank Mosand – bass, - Ronald Aune – gitar, - Kjell Georg Stock – piano, - Johnny Johansen – trommer/vokal.

Vi ble etter hvert fast backingband for norgeseliten innenfor countrymusikken og var på turneer med - **Lillian Askeland**, - **Vidar Lønn Arnesen**, - **Ottar «Big Hand» Johansen**, - **Teddy Nelson**, - **Claudia (Scott) Big Hand & Casino (Steele)**.

Etter en opprivende krangel ble gruppa oppløst, men vi fikk tak i gode musikere fra nabobyen Vardø.

Inn kom - Leif Asbjørn Dørme fra Country Snakes – gitar/ steelgitar, - Alsten Antonsen – tangenter, gitar, - Ronald Pedersen – bass.

Fra det gamle gjenget var det bare Øystein og meg. Ronald Aune var innom på noen jobber, men trakk seg ut da han gikk på skole i Hammerfest.

Med dette gjenget fortsatte vi å spille med de tidligere nevnte artistene, men vi utvidet rekken med noen flere etter hvert.

Som for eksempel **den engelske gitaristen - John Stannard, - John Rex Reeves**, (nevø til selveste **Jim Reeves**), - **Karl Hjalmbly** og - **Bente Lind**.

Vi deltok også på flere countryfestivaler i Førde og Skjåk der vi gjorde stor suksess.

I 1986 ble vi nr.3 i NM for countryband for amatører der de to foran oss egentlig var proffer.

Dette ble sendt på TV og det var merkelig mange som begynte å hilse på meg etter det.

Ikke verst, men alt har en ende og det hadde dette også.

Country Flames ble oppløst på høsten 1987.

—

Innimellom hadde jeg oppdrag som musiker for teater og kabaret.

I 1986 var jeg med på et stykke med **Vadsø Teaterlags Ungdomsgruppe** som het «Den store Fargeslukeren», av Tor Åge Bringsværd, - og i 1987 var jeg med Cafèbertenes cabaret, - noen voksne damer fra Vadsø teaterlag som gjorde noen oppsetninger på puber og barer.

Her lærte jeg mer om samspill med skuespillere og regissører og det var veldig interessant og lærerikt.

Jeg hadde en lærerik tid med alle disse artistene også og jeg gjorde store fremskritt som musiker i denne tiden.

Det ble allikevel litt for rolig musikk og jeg ville vel rocke litt mer da jeg startet **Country Road** i 1987.

Dette bandet spilte countryrock og hadde litt mer trøkk i sakene. Dette kom vel av at vi var mer bevisst på lyd, og vi kjørte med PA og full pakke.

Med her var ungguttene - Jan Steve Hellander - bass, - Ronald Aune - gitar, - Torgrim Halvari – munnspill, - Jan Ivar Ludvigsen – steelgitar, - Arnstein Nielsen – gitar, og meg på trommer.

Vi var på turnè med bl.a. **Ottar Big Hand Johansen** og **Teddy Nelson**.

80-tallet ble jo elektronikkens tiår og gjennom hele 80-tallet var det country- eller roots-musikken som ble redningen for oss trommiser som spilte akustisk trommesett, da andre band, - spesielt danseband-, ble opptatt av den nye teknikken med bl.a. elektroniske trommemaskiner. Disse maskinene var populære og ble dessverre erstatningen for mange trommiser. Grunnen var at de i enkeltes ører låt” bedre” og spilte stødigere.

At det også var mulig å ha kontroll over volumet var jo også en fordel for mange, men for meg har dette aldri kunnet erstatte en god trommis verken lydmessig eller musikalsk.

Noen sluttet å spille, mens andre valgte å ta opp kampen mot dette nye vidunderet.

Dette var en spire for meg til å lære meg hvordan man stemmer et trommesett, - og hvordan få det til å låte bra -, og lære å forstå instrumentet og få det til å fungere både teknisk og musikalsk. Akkurat dette har gitt meg mange fortrinn når jeg har jobbet i litt større format - med store lydanlegg i forskjellige lokaler, og jeg bruker dette både i instruksjon og i egen utøvelse. Det å kunne vite hva som må gjøres når utfordringene oppstår med tanke på både akustikk og andre lydmessige forhold er alfa og omega for en musiker. Det er min erfaring at det er forbausende mange trommiser som ikke har kunnskap om dette emnet og derfor ikke får det optimale ut av sitt instrument.

Fortsettelse følger...

Ny episode i serien av fortellinger fra mitt 60-årige musikkliv.

Del 5

Mye vondt, - men mest godt.

Som nevnt tidligere hadde jeg nærkontakt med mange ulike band og konstellasjoner, spesielt på slutten av 80-tallet, og jeg vil spesielt nevne at jeg også fikk forespørsler fra andre kommuner som for eksempel Sør-Varanger, - eller Kirkenesområdet.

Jeg nevnte plateinnspilling med trekkspilleren **Hjalmar Johnsen** som ble innspilt i **Sound Mjusica**, studioet til Jahn-Evert Eriksen i Kirkenes.

Musikere her var - Alsten Antonsen fra Vardø - gitar, - Svein Samuelson fra Bjørnevatn – bass, - Johnny Johansen fra Vadsø – trommer.

Andre musikere på «sørsiden» var bandet **Kraftfor** som spilte dansemusikk for voksne, som det het den gangen.

Medlemmer her var: Sigurd Berg Hagen – vokal/gitar, - Svein Samuelson – bass, Jahn-Evert Eriksen – tangenter, Johnny Johansen – trommer (overtok etter Odd Hojem)

Noen ganger var Hjalmar Johnsen med på trekkspill og Gunnar Olufsen steppet inn noen ganger på gitar og saksofon.

Jeg husker spesielt en gang vi hadde spilt en plass på «sørsiden» og det røk opp til en skikkelig snøstorm med våt og tung snø. Jeg skulle kjøre hjem på søndag formiddag og været var ikke på min side, men som vi sier i Finnmark; - «vi e jo vant til det her» - så jeg la av gårde og kom meg omtrent halvveis før det ble stopp. Veien var føket igjen og det sto en lang kø med biler foran meg.

Nærmest meg så jeg bilen til en kamerat og tenkte jeg skulle gå og slå av en prat for å høre om han visste noe om veiforholdene videre.

Han hadde stått der en stund og bilen var full av fokksnø så jeg så ikke inn i bilen. Jeg gikk mot passasjersiden, plasserte ansiktet ganske nært da jeg regnet med at det var kona som satt der.

Jeg banket på ruten som ble sveivet ned, men til min store forskrekkelse tittet jeg rett inn i øynene til Egon Olsen, altså Arve Opsahl (kjent norsk skuespiller), - bare 20 cm ifra!

Den hadde jeg nok ikke regnet med så det tok noen sekunder å finne fatningen, men vi fikk utvekslet noen ord og det var jo hyggelig.

Opsahl var på turnè i Finnmark og siden flyene var innstilt på grunn av været hadde han fått kjøre med min kompis.

Vi kom oss etter hvert velberget frem og alt endte godt.

Etter vel halvannet år med **Country Road** bestemte jeg meg for å flytte til Sverige i 1989, nærmere bestemt Skellefteå.

Der så det ut til at det kunne bli oppstart av et countryband sammen med Øystein Grøttum og noen svenske musikere.

Jeg visste at Øystein hadde flyttet dit og jeg bestemte meg for å besøke ham i forbindelse med at jeg skulle bringe mine barn tilbake til Bodø etter sommerferien i Vadsø.

Det viste seg imidlertid at det var lett å få både jobb og hus der. Og siden jeg var forespeilet at det ikke var jobb til meg fra høsten i den institusjonen jeg hadde jobbet i de siste årene, bestemte jeg meg for å prøve Skellefteå.

Jeg fikk jobb på den samme plastfabrikken som Øystein, og de var behjelpelig med å skaffe hus.

Jeg bodde i Skellefteå i to år, men det ble ikke noe særlig med spilling.

Bandet het først **Tony Alamo Band** siden Øystein hadde tatt i bruk dette som artistnavn.

Etterpå byttet vi til **Silver Dollar** da Øystein hadde sluttet.

Markedet for countrymusikk var ikke så bra i Skellefteå, i alle fall på den tiden, så vi hadde to jobber på disse to årene, - pluss at jeg spilte sammen med noen andre musikere en tid.

Begge band hadde tilnærmet samme besetning. Foruten Øystein Grøttum – vokal/gitar var det -Kurt Söderström – gitar/vokal, - Bo Lundström – pedal steel/vokal, - Michael Lind – vokal/gitar, - Håkan Holmstedt -bass/vokal, - Johnny Johansen trommer/vokal.

Tidligere hadde vi flere som prøvespilte bass, men det stemte ikke helt med kjemien. Husker ikke navnene på disse.

Jeg var imidlertid hjemme på juleferie etter halvannet år i Sverige og jammet litt på romjulsjazzen, og etter to år kom jeg hjem for å ha sommerjobb som trubadur sammen med Hans Isaksen og Arne Walter Halto.

Johnny and the Highway Twins spilte på Onkel Isak, - Onkel Zikk-Zakk på folkemunne - i Austertana denne sommeren. Her spilte jeg gitar og sang, - endelig stjerne!

Etter noen uker i Vadsø ble jeg kontaktet av **Four Roses**, - det tidligere Country Road -, med forespørsel om jeg kunne gjøre en kort turnè i Troms fylke med dem da trommisen ikke hadde anledning til å være med. Jeg kunne selvsagt det, og det endte med at jeg ble fast medlem i gruppa da den faste trommisen slutta.

Jeg var bare nede i Skellefteå og pakket flyttelasset, samtidig som jeg jobbet ut oppsigelsen.

Etter det dro jeg hjem og begynte turnélivet igjen.

Jeg lånte bandbussen, og jeg og Ronald dro ned for å hente flyttelasset.

Det var litt av en tur i den gamle bussen, med første punktering på høyre framhjul på den mest øde strekningen i Nord-Finland.

Uten annet enn «symaskin-verktøy» var det ikke mye vi kunne gjøre, annet enn å vente på assistanse. Denne kom i form av et par lystige finlendere som stoppet og straks oversatte bandnavnet på bussen med «Nelliä rosoa» (Fire roser).

De hadde riktig verktøy og vi fikk god hjelp til å komme oss videre.

Vi hadde ikke reservehjul så vi måtte ta det ene dobbel-hjulet bak for å erstatte det med framhjulet.

Dette gikk bra siden vi hadde tom buss og til vi kom frem til tollstasjonen mellom Tornio og Haparanda og tollerne ble ekstra nysgjerrige på både bussen og de to langhårede popmusikerne. De fant ingenting annet å utsette på oss enn at vi måtte få fikset det punkterte dekket før vi kjørte videre. Dette ble fikset og turen gikk videre.

Da vi kom til Skellefteå kom neste punktering og det viste seg etter hvert at felgen var sprukket og det ble skaffet en ny.

Tilbaketuren til Vadsø gikk derimot greit, og turen endte med nye påfyll av opplevelser og artige minner. Flyttelasset ble stuet inn i den gamle kiosken i Prestelv inntil vi fikk oss hus.

Nittitallet, kanskje det mest lærerike.

Vi er nå kommet til høsten 1991 og livet på veien ble igjen hovedbeskjeftigelsen. Vi reiste rundt med **Four Roses** den høsten og vinteren og var mye i Troms fylke, men også i Nordland og Finnmark.

Vi gjorde en del innspillinger i NRKs studio i denne tiden, bl.a. med vardøværingen **Bill Iversen**, og noen låter kunne ofte høres i lokalsendingene.

Four Roses ble formelt oppløst sommeren 1992, men var etter det samlet fra tid til annen for å ha det gøy.

Sommeren 1992 ble **Four Roses** og **Bill Iversen** kåret til **Norgesmestere i Country**, men jeg var dessverre forhindret fra å være med, så Erlend Gimse fra Kirkenes vikarierte for meg.

Dette var en tid da jeg jobbet deltid i kafè/pub bransjen og vi hadde en pub i Vadsø som ble kalt Ølleriet.

Der fikk Johansen utfolde seg som aktivitør, og det var mange flotte jamsessions og konserter med uhøytidelig preg.

Jeg husker da vi feiret min 38-årsdag med stinn brakke og stormende jubel.

Det ble omsetningsrekord og folk sto som sild i tønne og bare nøt av stemningen. Dette gjorde vi flere ganger med godt resultat, men da Ølleriet flyttet og endret konsept og ble til Sjøboden sommeren 1993 fortsatte vi med disse kveldene på Warehouse i kjelleren på hotellet.

Dette kan man si var en slags forløper til Onsdags-/fredagsklubben.

Ut på høsten ble jeg med i **Best Friends** som ønsket litt mer fres i gjenget.

De hadde ikke trommis, men var en sånn akustisk trubadur-trio som spilte mye Beatles-låter, 60's og sånt.

Det var veldig moro og vi utvidet ytterligere da Frank Vangen kom inn på keyboard etter hvert. Grunnstammen var trioen Frank Mosand, Hans Isaksen og Gunnar Øyen.

På den tiden var det gode forhold for musikere og vi hadde nedslagsfelt i hele Øst-Finnmark, og i alle aldersgrupper.

Best Friends ble imidlertid oppløst våren 1993 og Gunnar og jeg gikk over i et samarbeid med Ronald Aune og vi tok da navnet **Straight from the Heart**.

Vi var også en slags trubadur-trio som spilte roots-basert musikk, men med trommer og mer trøkk.

Denne våren ble jeg også kontaktet av **Aksel Niska** som ville ha meg med på gjenåpningen av Vårbrudd som hadde vært leid bort til Håko AS som lager.

Aksel hadde lagt ned et kjempe arbeid med å lede restaureringen av lokalet tilbake til nærmest original stand igjen etter svært mye slitasje.

Dette skulle markeres med en revy i gammel stil og et stort revyorkester ble stablet på bena, med profesjonell ledelse av Jan Ludvig Jacobsen, kapellmester fra NRK DaCapos avdeling i Bergen.

Det var moro å spille med et slikt orkester og det klang til tider meget godt av - Ingolf Schanche - fiolin, - Boel Katrine Jacobsen - fløyte, - Gunnar Grov - trompet, - Ivar Hågensen - gitar, - Jan Ludvig Jacobsen - piano, - Aksel Niska – trekkspill, - Jan Trygve Henriksen - bass og Johnny Johansen - trommer.

Det ble to forestillinger og dermed var Vårbrudd gjenåpnet og revygruppa **Revykameratan** var etablert.

Jeg var med og jobbet med revyen i mange år, men måtte dessverre slutte da jeg flyttet sørover. Dette førte også til oppstarten av **Vadsø Jazzsektett** der Aksel Niska, -Jan Trygve Henriksen, - Ivar Thomassen, - Guttorm Skjold og jeg utgjorde orkesteret mens vi vekslet på en del syngedamer, bl.a. Åse Dahl Monsen som dessverre flyttet til Oslo.

Vi gjorde noen konserter i distriktet og var bl.a. med på Varangerfestivalen 1994.

Høsten 1993 var vi en tur i Tromsø og på Senja med **Four Roses Band**. Dette var en helgetur mest for moroskyld og fordi publikum hadde etterspurt det, men det ble imidlertid en trasig tur. For mens vi var i Gryllefjord på Senja fikk jeg beskjed om at min bror Bjørn Ivar var død. Han hadde sovnet inn på sin 42-årsdag mens han satt i badstua. En tragedie. Igjen satt kone med tre mindreårige barn i nybygget hus. Et stort tap for oss alle.

Det ble en tung og trist dag, men vi fullførte turens siste konsert i Mefjordvær på Senja for å få budsjettet til å gå i hop. Men det var en merkelig spillejobb vi gjorde den lørdagskvelden. Det var som om jeg ikke deltok i det hele tatt på det som foregikk rundt meg og det var for en gangs skyld godt å gå av scenen.

Da var det omsider godt å komme hjem til familien og ta del i sorgen.

Høsten gikk og vi holdt det gående i **Straight from the Heart** til 12. desember 1993 da en ny tragedie inntraff.

Ronald gikk bort på tragisk vis bare noen timer etter en spillejobb på Pintos i Vadsø.

Igjen sto en familie, samboer, bandet og masse venner med tusen spørsmål om hvorfor et ungt menneske ikke klarer å leve mer og ender sitt liv så ufattelig brutalt.

Dette satte dype spor i oss alle, både familie og venner og det ble en særdeles tung tid i denne advents- og juletida.

Det var imidlertid godt samhold i musikkmiljøet og vennegjengen og jeg hadde god kontakt med familien som selvfølgelig var sønderknuste så vi hjalp hverandre så godt vi kunne.

Tiden hjalp oss etter hvert videre og gnisten vendte sakte tilbake og det begynte å hende ting på musikkfronten igjen.

Det er som kjent slik at når en dør lukkes åpnes alltid en ny, og dette ga oss en slags ny gnist og det gikk ikke mange ukene før Gunnar og jeg begynte å tenke fremover igjen.

I respekt for Ronald ville vi komme i gang igjen og drive bandet videre.

Etter å ha kontaktet Arnstein Nielsen – gitar/bass og Yngve Stock – trekkspill, kom vi i gang igjen etter hvert, - fortsatt under navnet **Straight from the Heart**.

Bandet spilte det vi kaller roots-musikk med trekkspill og akustisk preg på lydbildet og vi fikk med trekkspillet en ny sound som ikke hadde vært å høre tidligere. Unge Yngve Stock ble en liten showman der han briljerte med sitt ungdommelige og lekne spill. Dette fungerte veldig bra og vi hadde mye jobber i distriktet, men også i Finland.

Jeg hadde nå overtatt som hoved-vokalist etter Ronald og det ble mye å gjøre for en som hadde både armer og bein i aktivitet fra før, men det var veldig moro. Etter en tid med dette skal jeg si at jeg fikk trent opp koordinasjonen.

En ny æra.

Samtidig med dette hadde jeg inngått nytt samarbeide med Frank Mosand og Hans Isaksen og vi kontaktet leder for Musikktenesten i Finnmark, Halvard Opem, med freidig forespørsel om de var interessert i en rocka skolekonsert der meningen var å spille musikk fra 60-70-tallet med hovedvekt på den musikken som var populær i og rundt Woodstock-tiden.

Halvard Opem hadde imidlertid hørt ei ung lita jente som sang så vakkert at han foreslo å bringe henne inn i samarbeidet.

Ann Helen Schjølberg var bare 16 år den gangen, men stemmen var god.

Vi slo til og **Ann Helen og Gutta** var en realitet og vi reiste rundt i en hel måned på våren 1994 og holdt skolekonserter på alle ungdomsskolene i Finnmark.

Det var ei fin tid, men det var ikke alltid like enkelt å skulle spille rockemusikk med full innlevelse klokka halv-ti om morgenen. På sånne dager hadde vi som regel en konsert senere på dagen også, gjerne i nærliggende kommuner eller skoler.

Vi videreførte dette samarbeidet en tid, med deltakelse blant annet på Varangerfestivalen 1994.

Jeg hadde begynt å jobbe på kulturkontoret i Vadsø kommune denne vinteren og der var det byens unge som var mitt arbeidsområde.

Ungdommens Kulturmønstring og musikkverkstedet på Valhall la noe av grunnlaget for at bandmiljøet var inne i en blomstringstid og jeg kartla dette miljøet for å få en oversikt over et fantastisk aktivt musikkliv.

Jeg kom frem til at vi hadde 111-etthundredeogelleve- bandmusikere i byen fra tenårene og opp til eldste mann på 69 år!

28 band og et godt utstyrt øvingslokale på Valhall, - og på skolen var det utstyr til benyttelse for elevene i midttimen og i musikkvalgfag. Private øvingsrom med godt utstyr fantes også.

Det var ei herlig tid og politikerne var fornøyde med kultur- og musikklivet i Vadsø, - til de plutselig ombestemte seg og la ned tilbudet istedenfor å opprette den stillingen som jeg hadde opparbeidet og lagt grunnlaget for.

Mens jeg jobbet på kulturkontoret, fikk jeg ideen til minnekonserten for Ronald Aune og jeg fikk frie tøyler av kultursjef Berit Roth Niemi til å jobbe med den i arbeidstida.

Dette førte til at konserten ble ganske omfattende med mange aktører. Mange stilte opp på dugnad for å få til en best mulig konsert, og jazzklubben sto som teknisk arrangør.

Jeg hadde spurt unge Evy Fjerdingen om hun ville synge *The Rose* på konserten og det var hun villig til. Det var også andre jenter som ble forespurte, Ann Helen Schjølberg og Linda Michelsen. Utgangspunktet var *The Rose*, men jentene var så ivrige at de endte opp med å synge tre sanger og gjorde stor lykke under konserten.

Salen var full, - NRK gjorde opptak - og det ble to radioprogrammer om musikklivet i Vadsø.

Dette ble starten på et etter hvert omfattende samarbeid mellom jentene som jeg kalte for **Heart Trio** og **Straight from the Heart**.

Vi underholdt i mange sammenhenger og ideen til et nytt storprosjekt dukket fram etter hvert da jeg fikk lyst til å utvide bandet med keyboards og spurte min venn, - daværende distriktsmusiker og kjente visedikter - **Ivar Thomassen** om han var interessert i et samarbeid.

Ivar sa ja, - på en betingelse, - han ville bruke egen musikk.

Dette var jo et glimrende forslag og det hele endte opp med arbeidstittelen **Panorama** etter en av Ivar sine flotte viser.

Repertoaret ble sydd sammen og samarbeidet mellom ungdommene og vi litt eldre fungerte utmerket.

Panorama hadde en av hovedkonsertene under Varangerfestivalen i 1995, og vi kjørte den som skolekonsert også senere på høsten.

Disse store konsertprosjektene har jeg lært utrolig mye av, men de har vært både tidkrevende og deilig slitsomme.

I denne tiden var jeg også med på å starte opp igjen **Vadsø Storband**, men jeg syntes det ble vel mye mas og jeg fant ikke helt tonen i dette, så jeg trakk meg ut.

Etter at jeg var ferdig på kulturkontoret i 1996, ble det musikkskolen for meg. Jeg hadde undervist trommeelever der siden høsten 1993, men nå ble det musikkundervisning i grunnskolen i tillegg,- samt et slags musikkterapi-opplegg for elever med spesielle behov. Her fikk jeg brukt gitaren mer og dette har ført til at jeg endte opp som trubadur senere i livet. Jeg var også innom Voksenpedagogisk senter og hadde musikkundervisning en periode.

Straight from the Heart holdt koken til høsten 1996.

Etter mange slitsomme og tøffe år på trommekrakken og som generator i Vadsøs musikk- og kulturliv møtte Johansen veggen under en spilling på Nobile Bar i Vadsø, og i siste pause gikk teppet ned.

Jeg kjente meg plutselig helt tom, og jeg bare visste at nå var det endringer på gang og det kjentes som om en lang epoke var over for mitt vedkommende. Heldigvis hadde vi ikke flere jobber og jeg oppløste bandet der og da (etter å ha kjempet meg igjennom siste sett).

Etter vel 35 -trettifem - år med rock'n'roll og cowboyliv så godt som hver helg de siste 20 av dem, og i perioder i ukevis, var det nok.

Jeg var kommet inn i en ond sirkel der jeg spilte for et stort sett beruset publikum, jeg drakk for mye sjøl, det hadde vært mange opprivende opplevelser de siste årene med flere dødsfall både i nær familie og i vennekretsen, samlivsbrudd m.m.

Det gikk faktisk lang tid før jeg klarte å være sammen med folk, - i det hele tatt være sosial.

Jeg trivdes ikke lenger blant folk som drakk, og jeg gjemte meg bort rett og slett, - slutta å gå ut.

Man lever som musiker i en svært utsatt posisjon og det er nært til både alkohol og verre ting, og mange av mine venner har møtt på store utfordringer sånn sett. Noen er borte, mens andre fikk et noe problemfylt liv, for å si det pent.

Jeg har heldigvis klart meg godt, kanskje nettopp på grunn av mitt brennende engasjement over hele spekteret i musikklivet. Jeg sto han av og må bare ydmykt innse at jeg var en av de heldige.

Det ble en lang pause og jeg fikk på en måte tømt hodet og lukket en del dører bak meg. Men nye dører åpnet seg for jeg la imidlertid ikke musikken på hylla, - jeg hadde lyst til å ”rykke meg opp” en divisjon og ønsket meg mer krevende oppgaver, - noe som ikke nødvendigvis måtte skje i helgene.

Det fikk jeg sjansen til da **Musikk i Finnmark** ved **Asbjørn Ruud** spurte om jeg, Arnstein Nielsen og Gunnar Øyen var interessert i å være med å danne husorkesteret til den etter hvert så suksessrike **Onsdagsklubben**.

Dette var et samarbeid mellom Musikk i Finnmark og Nobile Bar & Nattklubb i Vadsø og etter hvert Nordpol Kro i Vardø.

Etter at Nobile gikk heden våren 2002, og Hermetikken kulturnæringshage ble ferdig, flyttet klubben til Boksen og ny klubbdag ble fredag.

Slike klubbkvelder ble etter hvert opprettet i Alta, Hammerfest, Kirkenes og Vardø i tillegg til Vadsø. Vi var fast husband i Vadsø og Vardø.

Dette ble den store livredderen min og samarbeidet var utrolig meningsfylt, variert og utfordrende.

Å kunne være med på å hjelpe frem unge talenter som aldri hadde stått på en scene, - å gi dem den tryggheten de trengte til å eksponere seg selv var en fantastisk fin ting å være med på.

Dette ble et drivhus for musikklivet i distriktet og variasjonen var fantastisk.

Unge talenter fikk lov til å utfolde seg med et profesjonelt orkester i ryggen, etablerte lokale artister fra hele distriktet som ikke hadde noe fast band, fikk en arena å formidle sin musikk, - i tillegg til allerede etablerte lokale band. Noen nye ble etablert underveis.

Programmet kunne variere fra klassisk trio, til korsang og diktlesing, jazz og rytmisk musikk i alle varianter.

Publikum støttet opp om disse kveldene og Onsdagsklubben ble etter hvert et godt innarbeidet begrep.

Vi har nok innstudert mellom 900 og 1000 låter med vel over 100 solister i løpet av de 8 årene vi holdt på.

Mange kjente artister har vi også fått gleden av å jobbe med; - **Frode Alnæs**, - **Jørn Bøgeberg**, - **Øivind "Elg" Elgenes**, - **Jørn Hoel m/ cubaneren Sergio Gonzales**, - **Kåre Virud**, - **Odd Renè Andersen**, - **Lynni Treekrem**, - **Kristin Berglund**.

Alnæs kom også og markerte 5-årsjubileet med en turnè rundt til klubbene i Øst-Finnmark. Det var utrolig moro.

Vi har også deltatt på Varangerfestivalen flere ganger med både kjente artister og amatører. Scenen var åpen for alle interesserte, - fra gryende ungdommer som sto på scenen for første gang til kjente og etablerte artister.

Mange av ungdommene var med som scenearbeidere også og fikk derfor nærkontakt med artistene.

Vi knyttet også til oss beboere på asylmottaket som faktisk hadde eget band og øvingsrom i kjelleren på mottaket der både rock og folkemusikk fra flere land ble bearbeidet og fremført i mange sammenhenger i både Vadsø og distriktet rundt.

Asylum Seekers var et fyrtårn for det internasjonale miljøet i Vadsø.

En herlig tid!

På Varangerfestivalen 1999 var jeg med legendariske **Nora Brockstedt** og et utvidet **Finnmark String Swing**.

Vi gjorde flere konserter med henne for et stort publikum under festivalen, blant annet Jazzcruise med Hurtigruten.

Det var veldig moro, og hun var jo en flott dame som tross sine nesten 80 år var utrolig sporty. Dette er gode minner.

Fortsettelse følger...

Da har vi kommet frem til del 6 i min beretning om mitt 60-år lange musikerliv

Nye muligheter vokser fram

Internasjonalt samarbeid

Jeg hadde som nevnt også lyst til å utvikle flere egne prosjekter og våren 2000 gikk jeg i gang med å samle musikere fra alle land på Nordkalotten, - også kalt Barentsregionen.

Jeg hadde gjennom festivalbesøk og som aktiv i musikermiljøet gjennom mange år blitt kjent med mange musikere, så jeg startet søket etter gode folk fra Sverige, Russland og Finland. I Skellefteå hadde jeg min kompis Kurre Söderström fra den tiden jeg bodde der som tente på ideen og han var med på leken. Han hadde en masse egne låter som jeg syntes kunne være en styrke å ha med i et sånt prosjekt.

Etter det tok jeg kontakt med Murmansk for å få på plass det russiske alibiet og det endte med to musikere derfra.

Siste mann på lasset kom fra Rovaniemi og dermed var vi fulltallig og **Barents Blues Laboratory** var en realitet.

Vi hadde første øvingsperiode i Vadsø med påfølgende konserter i Vadsø og i Vardø. Alle bodde hjemme hos meg og vi ble godt kjent og hadde det helt topp.

Lokalpressen var på oss og laget en stor reportasje.

Det er kanskje ikke alltid så lett for en journalist å holde tankene helt klare og tunga beint i munnen, så vi ble litt forbauset da vi leste at vi hadde fått tildelt navnet Barents Blues Laboratory!

Jeg håper ikke folk syntes at vi spilte skit-musikk, men det ble i alle fall et godt poeng da jeg introduserte bandet på første konsert med henvisning til det engelske begrepet «sheet music» som enkelt oversatt betyr noteark, noe vi for øvrig ikke brukte.

Med samarbeid med **Vadsø Jazzklubb** og støtte fra **Barentssekretariatet** gjorde vi en masse konserter rundt om de tre-fire årene samarbeidet eksisterte, bl.a. - **Kalott Jazz & Blues** i Torneå/Haparanda, - **Varangerfestivalen** i Vadsø, - de finske festivalene - **Ylläs Jazz & Blues** utenfor Kittilä, - **Roots & River Blues** i Rovaniemi, - **RuskaRock** i Muonio.

Vi har også ved flere anledninger turnert i Finnmark, samt noen strøjobber i Finland og Sverige, og var også invitert til Murmansk og St. Petersburg, men noe kluss med visum for et par av karene satte en stopper for det.

Før vi skulle spille på Varangerfestivalen i 2003 hadde jeg booket oss inn på Kjølnes fyr utenfor Berlevåg, et nedlagt fyr på nordsiden av Varangerhalvøya der vi bodde i to uker for å skrive nye låter og øve. Fyret fungerte som overnattingssted med et eksotisk preg og vi hadde det helt topp der.

Russerne hadde med seg et par venner, - et lite filmteam for å dokumentere dette samarbeidet. Det var også planer om å få sendt denne filmen på russisk tv. Filmen ble ferdigklippet, men lyden ble ikke ferdig bearbeidet så den ble dessverre aldri ferdigstilt.

Filmteamet er fortsatt under mistanke om at de utnyttet anledningen til å få seg en gratis norgesferie i spennende omgivelser og miljø.

Tanken min var å bruke dette filmmaterialet til å promotere neste års spillejobber, men det gikk ikke slik så jeg avsluttet samarbeidet våren 2004.

Barents Blues Laboratory besto av - Kurt Söderström, Skellefteå Sverige, vokal, gitarer, munnspill, - Sergei Filippov, Murmansk Russland, gitar, - Jarmo Saitajoki, Rovaniemi Finland, bass, - Andrei Saveljev, Murmansk Russland, keyboard, - og norsk alibi og bandleder Johnny Johansen fra Vadsø, trommer, vokal.

I år 2001 var det 30 år siden **Lurifax** ble startet og jeg jobbet for å få til en jubileumssamling den sommeren.

Jeg hadde en ide om at det kunne vært artig å samle alle som hadde vært med i bandet til en markering i Vadsø, men det ble dessverre ingen enkel oppgave.

Vi fikk i alle fall samlet den siste Lurifax-konstellasjonen og gjorde noen konserter i Vadsø.

Det var gøy, men det ble slitsomt etter hvert da det ble mye mer øving enn det vi hadde tenkt oss, med det resultat at Dag mistet stemmen og fikk syngeforbud av legen og måtte hvile istedenfor å dra til Båtsfjord å spille.

Han fikk imidlertid god medisin av legen som gjorde at stemmen holdt både fredag og lørdag på Broadway i Vadsø.

Fredagen var den store markeringen der det hele ble filmet og i tillegg overført på storskjerm i andre enden av lokalet. Litt tøft, og det var «stinn brakke» på Broadway den kvelden.

Vi gjentok suksessen kvelden etter.

Uken etter gjorde vi en konsert for Varangerfestivalen i festivalteltet på torget.

Ellers kan det nevnes at noen av oss har holdt på med musikk kontinuerlig mens for andre har den musikalske tiden stått stille så det tok litt tid å få fyrt opp igjen gammelt daukjøtt.

Vi var sammen i over to uker og det var i grunnen godt da vi skiltes fordi magemusklene trengte hvile og tørsten var slukket.

Det var en morsom tid og det var rart å se at den interne humoren og gleden fortsatt var intakt.

Vi hadde det moro i to uker og det var godt å kunne le uhemmet og mye av hverandre.

Det ble jo litt fleiping om alderdom og klesstørrelser for en lystig gjeng der noen så vidt bare kom inn i sengklærne.

Vi gjorde tre konserter og håpet det skulle bli flere, men sånn ble det.

I 2003 startet vi opp et nytt band med gamle musikervenner, **Loose Ends**, - med en forkjærlighet for gamle spilleteknikker, gamle instrumenter og gamle bluesklassikere.

Musikk fra vår egen ungdomstid på 60- og 70-tallet med tradisjoner helt tilbake til 20-30-tallet.

Vi var noenlunde jevngamle og hadde en musikalsk fortid som gjenspeilet seg i musikken og vi hadde som navnet antydte noen løse tråder for å være fri til å gjøre forskjellige ting, men stort sett gikk det på Blues- og rock'n'roll klassikere fra 60-tallet, men vi ville ikke binde oss absolutt.

Det ble etter hvert til at vi begynte å komponere eget stoff som det ble mer og mer av etter hvert. Låtene trillet som erter ut av flere av bandmedlemmene og dette var virkelig det store løftet de årene.

På ferie i Kas i Tyrkia sommeren 2005 ble jeg så inspirert da jeg satt på en blues kafé at jeg skrev en låt til innehaveren.

Teksten ble så malt på ei stor sponplate og henger nå på veggen i baren Blues Han Blues i Kas, Tyrkia.

Ordet *Han* betyr noe sånt som veikro. På bluesspråket er det vel *Roadhouse* eller «*Juke Joint*».

Med i **Loose Ends** var - Torstein Fagerli på vokal, gitar og munnsspill, - Torfinn Strømsmo på lap-steel, slide- og el.gitar, - Frank Mosand, vokal og bass, - Arnstein Nielsen gitar, og Trommejohnny på trommer og vokal.

Jeg spilte med **Loose Ends** på Varangerfestivalen flere år på rad, samt Høstfestivalen og Påskefestivalen i Kautokeino, Blues i Vintermørket i Vardø.

Vi var også invitert til en reiselivsmesse i Helsinki sammen med mange reiselivsaktører fra Øst-Finnmark der vi fikk spille og profilere musikklivet i Varanger på Nordens mest kjente Jazzclub, Storyville, sammen med Oiling Boiling Rhythm & Blues Band.

Samme vinter var vi nok en gang i Finland, denne gang på Ylläs Jazz Blues i Ylläs Tunturi utenfor Kittilä.

Ellers deltok vi også på Påskefestivalen i Karasjok og den siste festivalen jeg besøkte med **Loose Ends** på var Alta Soul & Blues.

Med dette endte mitt samarbeid med **Loose Ends** etter, - for å si det som det var-, en ordløs krangel. Vel, det var vel noen ord som falt litt uheldig etter en del frustrasjoner som utløste en spent situasjon.

Jeg prøvde å rette opp dette, men ble møtt med taushet og jeg følte meg satt ut av spill.

Bokstavelig talt.

Etter hvert som ikke alle i bandet utviklet seg musikalsk så jeg mer og mer av forskjellene oss imellom, og for meg virket det slik at ambisjonene var svært høye, men man var ikke opptatt av å jobbe opp kvaliteten hos seg selv på en skikkelig måte.

Vi gjorde mange og lange øvinger, men vi hadde nok for ulik forståelse og ambisjoner til at vi dro lasset sammen.

Det var smertefullt å trekke seg ut av bandet jeg selv hadde vært med og startet, og oppleve at mine venner bare snudde ryggen til og ikke var villige til å ta en oppklarende diskusjon.

Jeg fikk aldri noen forklaring på hva det var som egentlig lå til grunn for dette, men det har vært tungt å ta innover seg i ettertid.

At vi *alle* hadde et ansvar for bruddet er for meg utenfor tvil. Jeg hadde vel litt andre og kanskje høyere krav enn andre. Men sånn er det i alle band, det er utfordrende å komme igjennom prosessen, - men det er ikke alle som har ønske om det. Dette har jeg erfart senere i livet også, men sånn er livet, - det går opp og ned. Det er følelsesmessig utfordrende.

Å leve av meg selv og det jeg kan

Det ble noen strevsomme år med mange slag å kjempe både privat og i arbeidslivet, men jeg står fortsatt oppreist og er stolt over hva jeg har fått til med livet mitt.

Imidlertid har jeg trodd at jeg har vært privilegert som har fått lov til å holde på med dette, men jeg har etter hvert innsett at jeg kanskje er en slave av mine egne interesser.

Det som begynte som en brennende interesse og ble til en hobby, har etter hvert blitt til en lidenskap, livsstil og yrke. Men så lenge jeg må holde på med dette for å trives selv og kjenner at jeg har noe å gi og ser at det skaper ringvirkninger og trivsel for svært mange andre -, da er det verd det.

Og det er her man henter energi til å gjøre andre ting som kanskje ikke er like givende som å utøve musikk.

Det har ikke alltid vært like lett å få aksept for den veien jeg har valgt, men jeg har vært sta og har fulgt min stjerne, - og jeg har lyktes med å få til å leve av musikken fordi jeg alltid har vært åpen for mangfoldet.

Derigjennom har jeg fått min utdanning i livets skole, eller; *Life University*.

Det å spille i band, - eller drive med musikk, - har aldri vært et akseptert yrkesvalg, og det har alltid vært et tilbakevendende problem å få folk å forstå at det er svært krevende å utøve musikk fra en scene når man har lagt lista høyt.

Det er ikke enkeltprestasjonene i seg, som gjør at et samspill fungerer, men alles evne til å finne sin plass i musikken og spille for helheten. Et band skal låte som en enhet, - ikke som 4 -5 ulike musikere som spiller for sin egen del. Dette krever et enormt fokus og det er litt av en utladning å levere en energifylt konsert.

Å få akseptabelt betalt har også vært utrolig vanskelig, og selv i dag når kultur er et så fokusert og innarbeidet begrep er det vanskelig for oss -" gutta på gølv" - å få igjen det som det koster. Selv andre kulturaktører har til tider en lei tendens til å skulle underbetale oss for våre tjenester. Det som imidlertid er den store drivkraften, er den gleden som vi gir hverandre gjennom musikken og samspillet og at publikum setter pris på det vi gjør.

Allsidighet har holdt meg aktiv gjennom alle år, og ble det jeg faktisk hadde som levebrød.

Det å kunne hoppe inn i krisesituasjoner på kort varsel er utrolig spennende og utfordrende, noe jeg for eksempel fikk anledning til å oppleve våren 2005 da jeg fikk en telefon fra **Bob Fish** i det **skotske Rockabillybandet Johnny & The Roccas**.

De hadde behov for ny trommis på en liten turne i Øst-Finnmark og spurte om jeg kunne gjøre jobben. Det var ikke anledning til å øve, og jeg hadde ingen mulighet til å høre bandets innspillinger før vi gikk på scenen.

Her var det erfaring, disiplin og øyekontakt som gjaldt og det gikk veldig bra. Det å kjenne musikk og ulike stilarter kom nok en gang til sin rett.

Jeg har stadig vært i liknende situasjoner og det er en flott og utfordrende opplevelse hver gang. Det å komme fra slike situasjoner med hevet hode og stolt kunne konstatere at det lykkes.

Det er vel *det* det handler om i scenekunsten der man gjør små innspill og får utbetalt sin lønn umiddelbart i form av applaus og en slags tilfredshet.

Det var imidlertid en litt for spennende tur vi hadde i bandets VW Transporter på sommerdekk i april, og med rattet på feil side med skotsk sjåfør mellom Vadsø og Vardø. Men det gikk bra.

Jeg hadde også en kjempespennende opplevelse sammen med **Jørn Bøgeberg** og **Harald Devold** på en onsdagsklubb der vi fikk repertoaret tilsendt på kassett og hadde ingen mulighet til å samkjøre det før konsertstart.

Med Jørns fantastiske bass-spill på sin seks strengs bass, Harald på saksofon og meg på trommer var dette en utfordring av de sjeldne.

Dette var jo ingen standard-besetning.

Om Jørn kan det nevnes at han er en av Norges mest allsidige bassister og har blant annet vært på verdens-turnè med Aha.

En veldig jordnær mann med et åpent syn på at musikk er øyeblikkets kunst. Det som skjer, - det skjer, - der og da.

Gjennom min jobb i kulturskolen ble jeg midt på 90-tallet musikalsk leder for **Alle Tiders Band**, som består av mennesker med særlige behov, - og som etter hvert utviklet seg til å bli et flott band med stor appell og sjarm. Bandet får fortsatt sin øvingstid gjennom kulturskolen og er tilsluttet Landsforbundet Dissimilis.

Gjennom årene siden starten i 1993 har det vært en rivende utvikling både sosialt og musikalsk og bandet har mottatt flere kulturpriser for sitt virke.

Alle Tiders Band har mottatt **Solprisen** som ble utdelt av Vadsø Trekkspillklubb og Dagbladet Finnmarken, - **Stipend fra Sigvor Riksheims Minnefond**.

I 2003 ble bandet tildelt Vadsø kommunes kulturpris for aktiv gledes spredning!

Videre kan nevnes fast musikk kafè på Vårbrudd under kulturdagene, - konserter for Røde Kors' visitortjeneste i Vadsø Kretsfengsel, - fast husorkester under fylkeslekene for funksjonshemmede på Svanvik Folkehøgskole der vi alltid spilte til dans etter premieseremonien m.m.

Bandet har deltatt på tre av Dissimilis festivalene i Oslo, samt vært på Saltenfestivalen på Rognan.

I 2004 var vi med bandet på en ukes turnè i Arkhangelsk i Nord-Vest-Russland, arrangert av Østkontakten, - Folk til folk-samarbeidet, - Nabo i Nord, ved Vadsø Menighet.

Her var vi ambassadører for mennesker med særlige behov og vi holdt konserter for studenter, ledere og lærere ved Pomor universitetet og Medisinsk fakultet, - samt handikappinstitusjoner og musikkskoler.

Dette er noe av det fineste jeg har jobbet med og bandet har gjort utrolige fremskritt siden starten.

Det ble også spilt inn og utgitt en live-cd, men det sto ikke akkurat folk i kø for å hjelpe økonomisk.

Vi var ute på sponsormarkedet og det innbrakte ca. 3000,- fra handelsstanden i Vadsø, - som hadde valgt slagordet «Handels- og Kulturbyen Vadsø».

Vi søkte flere offentlige støtteordninger og instanser og prosjektet kom likevel vel i havn.

Vi opplevde nok heller ikke de store salgshallene så mesteparten av cd-ene ble delt ut til familie og kjente som gaver.

I cd-coveret skrev jeg noen ord om dette flotte samarbeidet, og jeg siterer;

«Jeg husker første gang jeg opplevde Alle Tiders Band i sin spede begynnelse på en konsert på Vårbrudd i Vadsø. En slik gripende, glad musikalsk opplevelse har jeg aldri opplevd hverken før eller siden. Da jeg noen år senere fikk forespørsel om å være musikalsk leder for denne gjengen var jeg ikke i tvil hva svaret var.

Alle Tidens Band har hatt ukentlige øvelser på kulturskolen med godt humør og spilleglede siden starten i 1993.

Mange vil nok se et handikap veldig tydelig i en slik sammenheng, men for meg er det slik at jeg aldri har latt det komme i veien for ren og ærlig musikkglede.

Å sette handikaket i sentrum, før musikken, ville være som å stikke kjepper i hjulene i unnabakke. Samværet og musikkglede mellom gode venner har vært i sentrum og vi har sammen skapt et godt og unikt band, noe det ikke er alle forunt å klare. Med utgangspunkt i alles store musikalitet har vi nærmest lekt oss til et så godt resultat som du hører på denne cd-en. Og legg merke til den gode atmosfæren som skapes.

Det er alltid en opptur å få lov til å spille med et så bra band. Kanskje er du en av de som har opplevd Alle Tidens Band på scenen og vet hva de står for. Da vet du at dette er musikere med skikkelig tæl og spilleglede som gir alt for å glede både publikum og seg selv.

Kos deg sammen med oss, - god lytting!

Johnny»

Alle Tidens Band er tilsluttet Landsforbundet Dissimilis og besto da av - Trygve Eliassen – vokal, - Ståle Mikarlsen – gitar/vokal, - Roy Arne Aastrøm – trommer/vokal og - Jim Larsen – keyboard.

Jeg var som nevnt musikalsk leder og spilte bass med hendene og trommet med føttene, samtidig som jeg koret og styrte lydanlegget, - blekksprut- med andre ord.

Trommejohnny - Musikertjenester

Fra januar 2005 har jeg drevet mitt eget enkeltpersonforetak - *Trommejohnny – Musikertjenester*, - som er basert på min musikkbakgrunn og det jeg har lært meg selv på livets vei.

Jeg leverte underholdningsinnslag til ulike arrangementer som visesang til eget gitarakkompagnement, - en eller flere viser eller helaften, - stemningsfulle improvisasjoner på perkusjon og trommesett (som åpning av kunstutstilling).

Jeg var også så heldig å få samarbeide med den samiske artisten og joikeren **Johan A. Andersen** og vi så for oss mange spennende øyeblikk sammen.

Dette var basert på Johans flotte fortellinger og dyre/fugle-imitasjoner, hans sang/ joik og meg som improviserte og underbygget med stemninger bakom sangene med all mulig krims-krams.

Jeg solgte også musikertjenester til kirkelige handlinger som gravfred, konfirmasjon og bryllup m.m.

Siden 1993 var jeg ansatt i kulturskolen i Vadsø og hadde fast deltids stilling, noe som ga meg det økonomiske grunnlaget, resten var basert på frilansing.

I kulturskolen jobbet jeg med trommeelever, samspill med mennesker med særlige behov og var også brukt som musikk lærer i grunnskolen til ulike musikkprosjekter.

Årene etterpå gikk med til å jobbe med sedvanlige aktiviteter, noe var borte, som onsdags- og fredagsklubbene, men noe nytt var det også kommet til.

Jeg var en periode gift med en dyktig rosemaler som kom fra Telemark og som hadde vunnet mange priser fra ulike utstillinger, og hun rosemalte et gammelt Slingerland trommesett som jeg hadde lyst til å pusse opp. Dette ble nå det mest brukte instrumentet mitt. Etter dette ble jeg interessert i gamle trommer og cymbaler og jeg hadde flere slike oppussingsprosjekter på gang.

Mitt nyeste sett, som var av meget høy kvalitet og noe av det ypperste man kunne få kjøpt, ble byttet i et gammelt Ludwig sett fra 60-tallet som var ganske medtatt. Dette ble også pusset opp og restaurert nesten tilbake til original tilstand. Noen deler er fra '62, mens noe er fra '64 og '70. Dette settet bruker jeg mest til litt lavmælte ting, mens det noe større Slingerland settet brukes mest til rock og blues.

I tillegg til alt annet var jeg mye brukt som **trommeinstruktør i Rajarock**, - et rock-seminar for band-ungdom i alderen 14 – 20 år fra Russland, Finland, Sverige og Norge.

Disse seminarne var et samarbeid mellom musikkråd, fylkeskommuner og andre musikk- og kultur-relaterte institusjoner i alle deltakerlandene og ble administrert fra Finland. Rajarock-seminarene ble avholdt i grenseområdene i alle deltakerlandene. Jeg var instruktør her fem-seks ganger fra 1993 og det var hyggelig å få lov til å lære bort noe av det jeg har tilegnet meg gjennom livet både når det gjelder selve instrumentet trommesett, og hvordan man spiller, stemmer, og vedlikeholder. I kulturskolen besto jobben mest i å lære opp barn som var totalt nybegynnere, mens på Rajarock var jeg instruktør for ungdom med en del spilletrening og som kunne mye fra før. Dette gav muligheter til å bruke mer av bredden i meg og det var både krevende og lærerikt.

Etter snart 60-år med musikk, og da både som trommeslager primært og etter hvert som sanger og trubadur har jeg jo måtte finne meg en ny hobby. Denne hobbyen utviklet seg allerede fra ungdommen og parallelt med den musikalske utviklingen og har i grunnen mange fellestrekk. Begge har blitt en del av min natur og er noe jeg ikke kunne trives uten. Om en i kokekunsten overdriver bruken av krydder og ingredienser vil retten bli spolert, sånn er det med musikken også. Ordtaket -" less is more" - gjelder i høyeste grad også på kjøkkenet, - for på kjøkkenet har jeg min andre arena der jeg får utfolde meg med egne improvisasjoner og mer tradisjonell mat - husmannskost. Hverdagsmat med tradisjoner og smaksrike retter fra fjerne himmelstrøk. Hos oss er det ikke posesupper og ferdig mat som gjelder, men sunn og næringsrik kost laget fra grunnen, alle dager i uken.

Dette kan kanskje i musikken sammenlignes mellom det å bruke playback, - og det å spille selv.

Med egen båt hadde en tilgang til det rike fiskefeltet på Kibygrunnen hele sommeren og fryseren ble velfylt hvert år, og fiskemat ble produsert i flere former utover vinteren. Jeg dyrket egen potet og hadde bær og sopp i marka, rett utenfor stuedøra.

Det blir mye god mat av slikt og man spiser for mye, noe som til tider viser seg å være vanskelig å kontrollere. Men man jobber alltid med saken.

Jeg levde det gode liv, og i august 2003 ble jeg bestefar da min datter Ida fødte lille Håvard Mode. En flott og blid liten krabat som dessverre bor så altfor langt unna.

Med et for tett program er det ikke så ofte vi fikk tid til samvær, og det har jeg savnet veldig.

Med barnebarn, som med egne barn, er det sårt å ikke ha den daglige nærkontakten, men man har lært seg å leve med det på et vis.

Da blir det i alle fall kvalitetstid de gangen vi er sammen.

Fortsettelse følger...

Del 7

I løpet av min tid innenfor musikkmiljøet har jo retningene tatt stadig nye veier, og spesielt fra begynnelsen av 90-tallet fikk jeg mer interesse for å jobbe med større konsertprosjekter.

Først egne produksjoner med Minnekonserten for Ronald Aune i 1994, og året etter, - Panorama-prosjektet sammen med Ivar Thomassen i 1995.

I samme tidsrom jobbet jeg på kulturkontoret der jeg hadde ansvar for ungdomsmiljøet gjennom Ungdommens Kulturmønstring og der igjennom musikkverkstedet på Valhall.

Takket være flott innstilling fra mine samarbeidspartnere i **Straight from the Heart**, - på kulturkontoret og i musikkmiljøet ellers, - fikk vi gjort mange meningsfulle og interessante produksjoner.

Jeg ble etter hvert en person man gjerne assosierte med dette miljøet og gjennom mine verv i Vadsø Jazzklubb og Varangerfestivalen var jeg ungdommens alibi.

Dette resulterte i et samarbeid med mange unge talenter som jeg har hatt gleden av å se vokse til og bli dyktige utøvere, - og der mange fikk musikken som yrke.

Vi gjorde det mulig for unge talenter å være en del av det voksne musikkmiljøet gjennom å gå gradene og hjelpe til med rigging av instrumenter og scener og de fikk gleden av å være til stede på konserter med lokale og tilreisende musikere i mange sjangere og de sugde til seg kunnskap som de fikk som ballast da de senere reiste ut i verden for å bli voksne, selvstendige mennesker. Akkurat som meg selv da jeg i min spede ungdom ble «oppdratt» på samme måten.

Det falt seg egentlig naturlig at jeg jobbet meg inn som lærer i kulturskolen og jobbet i perioder som musikk lærer i grunnskolen med samtlige ungdomsskoleelever i Vadsø kommune.

Fra tidlig på 90-tallet har jeg fått jobbe med årlige konsertproduksjoner sammen med både mannskor, - blandakor, - trekkspillklubb og revy, og jeg elsker prosessen med å jobbe fram ei forestilling sammen med trivelige folk.

Til tider kunne det være svært hektisk, og jeg hadde mange ganger tenkt at jeg burde trappe ned når savnet etter barn og barnebarn ble for stort og jeg ikke så noen lysning i kalenderen der det kunne passe og reise på besøk.

Men så er det jo denne lukta av sagmugg da.

Jeg ble aldri den typiske bandmusiker ettersom jeg alltid har sett og brukt mulighetene til å se tingene i et større perspektiv, og musikk har vært musikk uansett hvilken sjanger den har tilhørt. Derfor har jeg opp gjennom årene sugd inn mye god erfaring og lærdom som jeg nå kan nyte gjennom mine nåværende aktiviteter og min frilansvirksomhet der også sangen og visene står sentralt.

Av min tid på *Life University* har jeg også fått inspirasjon til å komponere musikk selv, og jeg har foruten å komponere noen blues og rock'n'roll låter, også etter hvert forsøkt å sette musikk til dikt.

Dette er kanskje en naturlig utvikling av den prosessen livet er, og det er rett og slett deilig å stadig ha evnen til å se nye retninger og konstatere at man lykkes i å glede både meg selv og publikum.

Jeg er veldig takknemlig for at jeg har kunnet leve av å være autodidakt, - eller selvlært, - og det har gitt meg en utrolig livskvalitet og glede.

Jeg har forsøkt så godt jeg kunne å være ydmyk i forhold til min situasjon, men jeg ble også mer stolt og bevisst på hva jeg har lært meg gjennom musikk og samspill.

Likevel ser jeg som nevnt at det hver dag er noe nytt å lære og utforske. Så lenge gløden finns så er drivkraften intakt.

Videre er det vel stadig nye oppgaver som venter og jeg tar det som det kommer. Det har gjennom tidene vært mange tomme stoler, men det er ikke noe som gleder et musikerhjerte mer enn at alle setene er utsolgt, noe jeg også absolutt har fått oppleve.

I oktober 2006 var jeg med **Kåre Virud Band** til Dark Season Blues Spitsbergen 2006 som vikar for Tore Wildhauer, en meget habil og kjent norsk trommis.

Dette er verdens nordligste bluesfestival og blir arrangert av Longyearbyen Bluesklubb.

I likhet med **Johnny & The Roccas** og **Jørn Bøgeberg** ble det ingen tid til gjennomkjøring av repertoaret før konsert, men jeg var godt forberedt og kjente låtene fra før så det gikk bra også denne gangen.

Jeg spilte med **Kåre Virud** tidligere i 2002 på en turne i Finnmark i regi av Musikk i Finnmark og det var særdeles hyggelig at han husket meg, - av alle trommiser i Norge!

Det var oppløftende å kjenne at man fortsatt var ettertraktet.

Dette var en overraskelse og en stor ære, for Kåre er ingen hvemsomhelst innenfor norsk blues. Han er en levende legende og en av få som fikser å synge blues på utelukkende norsk og han er norsk blues' «grand ol' man» og pioneren her i så måte.

Han samarbeider mye med folk som Lars Saabye Christensen i prosjektet; Norsk Utflukt, i tillegg til hans samarbeid med Jan Erik Wold og prosjektet «Dylan på Norsk»..

Kåre Virud Band mottok Spellemannsprisen i bluesklassen i 2005 for albumet -" Ild og Vann".

På denne turen traff jeg mange hyggelige folk og ble kjent med folk fra bluesmiljøet bl.a. på Notodden, Østlandet og Norge ellers.

Å bli satt pris på

Livet består av mange overraskelser og en veldig hyggelig overraskelse fikk jeg under kulturdagene i Vadsø i 2006.

Jeg ble tildelt Vadsø kommunes kulturpris 2006 for min lange og tro tjeneste i musikkens og kulturens tegn!

Jeg har vel tenkt tanken noen ganger, - etter at folk har sagt de hadde foreslått meg som kandidat, at det kunne være en viss fare for det, - men da jeg fikk beskjeden om at valget hadde falt på meg denne gangen ble jeg veldig glad og rørt, - og ikke minst, overrasket. Dette var stort!

Å møte opp for et fullsatt Vårbrudd der det hele på en måte begynte, for å hedres og få kulturprisen var nesten for mye av det gode.

Ordfører Hauk Johnsen holdt en lang og rørende tale og det kjennes veldig godt å ha fått en slik heder av både ordfører, kommune og at hele byen støttet tildelingen.

Denne skal jeg leve lenge på. Tusen takk!

Det ingen i Vadsø var klar over da jeg mottok kulturprisen var at jeg allerede hadde bestemt meg for å flytte fra byen, - eller var det kanskje en fugl som hadde kvitret, - og at det kanskje lå til grunn for tidspunktet for tildelingen, - hva vet jeg?

Imidlertid, - våren 2007 ble en spennende tid da jeg hadde søkt på jobber i Telemark og jeg begynte å få tilbakemeldinger.

Både fra kulturskolemiljøet og musikkmiljøet ble jeg møtt med interesse.

Dette var svært hyggelig, og etter hvert som vi nærmet oss sommeren ble ting mer og mer avklart og jeg søkte om et års permisjon fra Vadsø kulturskole.

Jeg fikk jobb i både Tokke- og Kviteseid kommuner og husjakten startet.

Med svært god hjelp av mine overordnede i Telemark falt tingene på plass og den 12. juni 2007 forlot jeg Vadsø og Finnmark.

Da hadde jeg jobb som trommelærer i tre kommuner i Vest-Telemark.

Den 13. mai 2007 kom barnebarn nummer to, en flott liten kar som fikk navnet Sondre.

En spretten kar som det skulle vise seg ble idrettsmann med fotball som hovedgren.

I sitt 14. år hadde han sommerjobb som fotballdommer for ungdomskampene i Nordland.

Etter besøk hos barn og barnebarn på veien sørover ble jeg bosatt i Telemark den 1. juli.

Allerede etter to uker var jeg aktiv i musikkmiljøet og var med på jamsession i Kviteseid der jeg traff mange flotte musikere.

Etter hvert gikk sommeren, og ting gikk slag i slag med skolestart og gradvis økende interesse fra musikkmiljøet i distriktet.

Jeg drev aktivt selv og søkte musikerjobber, og var og prøvespilte med en rekke musikere på Østlandet.

Etter hvert fikk jeg en forespørsel fra min kollega i Tokke kulturskole, Tom Bråthen, om jeg var interessert i å være med i **Bråthen Lande Band**.

Dette takket jeg med glede ja til og jeg spilte med Tom og bandet ved flere anledninger gjennom vinteren. Repertoaret var basert på mye eget stoff i sjangeren country/roots, samt 60- og 70-tallsklassikere, noe som danner en fin helhet.

Bandet var stasjonert på Rjukan og bestod av Tom Bråthen på vokal og gitar, Toms sønn Thomas Bråthen på vokal og gitar, Olle Johnny Lande på vokal og bass, og Johnny Johansen på trommer og vokal.

Dette er dyktige og rutinerte folk som har levd med musikken i hele sitt liv og de er litt av noen personligheter.

Tom er jo en anerkjent country/roots artist som har gitt ut en rekke plater, både norsk- og engelskspråklig. Mange av dem innspilt i toppstudioer i Nashville med musikere i verdensklasse. En veldig flott musiker.

Olle er en gammel ringrev som hadde flere hits allerede tidlig på 70-tallet med band som Zodiacs, Eddy Zoltans m.fl.

Om noen husker låten ”Vardøger” så var det Olle som sang den.

Andre kjente låter er for eksempel; ”Reis vekk frå byen, Knut”, og ”Spelemann” der språket er nynorsk.

Olle holdt for tiden på med nyinnspillinger av noen av de gamle låtene fra 70-tallet og jeg var med som trommis på disse innspillingene som ble gjort hos Knut Nyheim i Kamerina kulturverksted som ligger i Hovin på grensa mellom Telemark og Buskerud.

Produsent her var Olles sønn, **Jørn Lande**, som i dag er en verdenskjent heavyrock-vokalist som stadig samarbeidet med størrelser som blant annet Jon Lord og Ken Hensley.

Thomas var yngstemann, men en fremadstormende gitarist med det rette glimtet i øyet. Thomas var vårt rockealibi.

Ut på høsten var jeg og besøkte noen av mine gamle musikkvenner fra Vadsø som er bosatt på Østlandet. Disse karene hadde funnet tilbake til musikken og spilte sammen fra tid til annen under det gamle bandnavnet **Lurifax**.

De skulle opp til Vadsø for å spille under den årlige krabbefestivalen i oktober 2007.

Jeg hadde vært i Oslo og prøvespilt med et bluesband og bestemte meg for å hilse på siden det var lenge siden vi hadde sett hverandre. De hadde øvingshelg og jeg traff dem i øvingslokalet på Gardermoen.

Etter ca. to timer hadde de bestilt flybillett til meg også og jeg ble med som co-vokalist.

Jeg hadde noen egne solonummer, og spilte litt akustisk gitar og vi hadde stor suksess på Vadsø samfunnshus og på Tana hotell.

Med i denne utgaven av Lurifax var: - Dag Basma på vokal, - Odd Hoika på gitar, - Åke Eriksen gitar/keyboard, - Per Henriksen på bass, - Bjørn Johnsen trommer og meg på vokal/ak.gitar.

I tillegg var Arne Walter Halto med som gjest på gitar. Det var skikkelig moro.

Samme høst fikk jeg en forespørsel om å være trommeinstruktør på et korpsseminar som ble arrangert i Kviteseid. Der fikk jeg hånd om 20 ivrige barn og unge slagverkere og vi jobbet inn og fremførte min egen ide som består i å formidle en naturreise via perkusjonsinstrumenter i samspill med lydeffekter på CD med naturlyder som kontentum.

Samtidig brukte jeg samiske sanger fra Varanger med **Johan A. Andersen** i bunnen for å simulere min tilhørighet til regionen.

Reisen gikk på et sanselig plan fra Varanger til Telemark og ble avsluttet med kveding og folkesang.

Veldig moro og spennende, og det ble godt mottatt av publikum.

I løpet av vinteren ble sivil status endret til separert og jeg flyttet et par mil lenger vest fra Kviteseid til Høydalsmo. Jeg fant meg godt til rette der og jeg trivdes godt i ei bygd med godt miljø og samhold. Jeg ble der i vel fire år før jeg gikk videre på livets landevei.

Musikalsk skjedde det en del positive ting da jeg var og prøvespilte med mange musikere og band før jeg fant musikere med mitt eget ambisjonsnivå igjen.

Gjennom å møte mange musikere utvider man nettverket sitt og gjennom å prøvespille finner man ut hva andre legger i det de driver med, og det er mange innfallsvinkler til musikken.

Noen er svært dyktige, men har det som hobby, mens andre har et mer ambisiøst forhold til dette, men mangler de musikalske kvalitetene.

Selv har jeg kommet dit at jeg vet at hjulet er oppfunnet og at en da ikke trenger å finne det opp på nytt, for å si det sånn.

Jeg fikk etter hvert også bruke meg mer som trubadur og det ble en del oppdrag på møter, konferanser og konserter. Veldig hyggelig å få brukt den delen av meg også.

Det er viktig å bli kjent med, og spille med musikere i nærmiljøet, og jeg hadde samspill og vikaroppdrag med en rekke band i Vest-Telemark med alt fra rene countryband til tradjazz og blues.

Boogie Cats som spilte mer country og rockabilly-basert musikk, **Bjåen Band** som var mer basert på blues, **Bryggebandet** som spilte tradjazz, **Blue Fingers** som baserte sitt repertoar på mer soul og rhythm & blues, for å nevne noen.

Jeg var også en del i Lillehammer der jeg hadde et samarbeid med en særdeles dyktig bassist, **Geir Aage Vollan**.

Vi hadde noen jobber sammen med den amerikanske blues-artisten **Mason Ruffner**.

Mason bodde i Gøteborg og reiste rundt i både Norge og Sverige og vi satset på videre samarbeid utover høsten og vinteren, men på grunn av sykdom ble planene dessverre skrinlagt. Mason har spilt med mange storheter som Bob Dylan og Santana, for å nevne noen. Han er en anerkjent artist og har gitt ut en rekke plater og videoer med eget materiale.

I **Mason Ruffner Band** var vi: - Mason Ruffner, gitar/ vokal, - Geir Aage Vollan, bass, og Johnny Johansen, trommer.

Musikkstilen var Masons egen sound og stil. Noe han kjørte hardt på var at vi skulle følge hans retningslinjer, men likevel ha med masse musikalsk frihet og energi i hans røffe bluesrockstil. Geir og jeg hadde en tid også søkt etter andre etablerte artister og vi hadde kontakt med flere, både norske og utenlandske.

Vi utgjorde et godt team. Geir ble etter hvert mye plaget med helsa og døde dessverre i 2019.

I kulturskolene gikk det bra med nye arbeidsforhold og nye kolleger. Jeg ble veldig godt mottatt i Vest-Telemark og jeg trivdes svært bra.

Det var både rart og positivt å bli sett på med nye øyne og det var inspirerende å jobbe i nye miljøer, og ikke minst å få hyggelige tilbakemeldinger.

Jeg var fast ansatt i både Kviteseid- og Tokke kommune, og Kviteseid solgte meg videre til Nissedal kommune fra 2007 til ut 2008.

Det ble en hel del kjøring og både jeg og bilene fikk prøvd oss skikkelig på Telemarksveiene. Jeg nærmest slet ut fem-seks biler på de årene jeg bodde der.

På høsten 2008 fikk jeg kontakt med Porsgrunnsbandet **Congo Square Band** som spilte roots og bluesmusikk og jeg samarbeidet med dette gjenget over vinteren.

Dette var et typisk hobbyband med hyggelige karer som spiller bra. Det ble ikke så mange jobber som jeg hadde håpet på og honoraret var helt utenfor hva man kan akseptere.

Det var til tider slik at jeg nesten betalte for å få spille.

Jeg var et nytt navn i miljøet her nede og måtte kanskje akseptere at jeg måtte starte fra null igjen i et nytt marked. Jeg tenkte på en måte at man fikk vist seg frem og markedsført seg, og det kunne igjen føre til bedre jobber, men det er nok ikke så lett alltid.

Med i **Congo Square Band** var; - Arve Kårstein, vokal og gitar, - Tommy Nikolaisen, bass, - Lasse Christensen, vokal og gitar, - Endre Christiansen, tangenter og Johnny Johansen, trommer og vokal.

Det er, - som jeg har nevnt tidligere -, utrolig vanskelig å få aksept for at man utfører en jobb når man er hyret til å spille og underholde et publikum. Mye mer her sørpå enn i Finnmark, men så er vel konkurransen her nede mye større også. Det finnes mange flinke musikere.

Det som likevel er det aller største problemet er jo at det finnes band og musikere som aksepterer disse forholdene og ikke ser at pub-eiere for eksempel, lokker med musikk for å få mange gjester og øker omsetningen, - men musikerne skal liksom ikke ha noe igjen for at de jobber timevis med dette på helg- og nattetid.

Ingen tenker heller på all den tiden som går med til øving, reising og alle utgiftene som følger med det å bygge opp et repertoar.

Mitt forhold med **Congo Square Band** opphørte sommeren 2009 da jeg ikke kunne stille på spillejobb på kort varsel mens jeg satt i bilen på vei til Nord-Norge på ferie.

Jeg kunne dessverre ikke prioritere dårlig betalte spillejobber fremfor ferie.

Vi følte alle at det ikke var riktig å fortsette dette samarbeidet og vi ble enige om at våre veier skiltes.

Av andre ting som hendte vinteren 2009 var at jeg fikk et tilbud fra **Dissimilis Kurs- og Kompetansesenter** i Sandvika, Bærum om å være rytmeinstruktør for band og rytmegrupper. Det var veldig hyggelig og en ære å få lov til å være en del av dette fantastiske miljøet.

For å få dette til måtte jeg søke permisjon fra en del av min stilling i Kviteseid kommune og jeg kjørte da ukentlig inn til Sandvika og **Dissimilissenteret** der jeg jobbet i to dager. DKK betalte for overnatting mens jeg selv måtte stå for reiseutgiftene.

Dette var en fantastisk flott jobb og jeg fikk virkelig god kontakt med både elever, foreldre, kollegaer og ledelse.

Det kostet imidlertid mye på mange vis å ha en så lang vei til og fra jobben så jeg måtte dessverre, - med svært tungt hjerte -, takke for meg etter å ha hatt et fantastisk vårsemester sammen med fantastiske mennesker.

Da jeg på Dissimilis festivalen, - som ble arrangert på Oscarsborg -, i juni 2009 satt i orkesteret til forestillingen;” **Jenny- en annerledes opera**” - inne i borggården på Oscarsborg festning var det nesten så jeg måtte klype meg i armen for å tro at dette var virkelig.

Dette gjorde det ikke enklere å måtte velge bort denne delen av min jobb, men jeg var bare nødt til å tenke økonomisk, dessverre.

Den geografiske avstanden ble for lang, selv om den menneskelige avstanden nærmest var usynlig.

Dissimilis er en stiftelse og en har kun betalt for de timene en jobber, så feriepenger og lønn under ferie er ikke en forpliktelse de har overfor instruktørene. De fleste har det som bi-jobb og ekstra inntekt.

Det ble imidlertid en lang forhandlingsprosess med Kai Zahl for å prøve å finne en løsning, men dessverre måtte vi begge bare beklage og konstatere at dette ikke gikk å få i land.

I egen familie kom barnebarn nummer tre den 29. januar, lille Thyra Karine.

Familien vokste og jeg plagdes nok mer og mer av at vi bor så langt unna hverandre. Men sånn er nå livet og ikke noe å gjøre med.

Thyra har etter hvert vokst til å bli en vakker tenåring med interesse for håndball og fotball.

Underveis denne vinteren hadde jeg også noen sporadiske jobber med **Bråthen Lande Band** og det ble noen trubaduroppdrag i forbindelse med konferanser og møter.

Sammen med dette bandet var jeg engasjert i studio i forbindelse med **Olle Johnny Landes** cd-prosjekt der vi var i **Kamerina kulturverksted** i Hovin, litt nord for Notodden og spilte inn fire av Olles låter.

Mye interessant skjedde imidlertid innenfor kulturskolejobben, og sammen med Tom Bråthen har jeg vært med å skape nytt liv i bygdene i Vest-Telemark med instrument- og bandinstruksjon for de unge.

Det var også en del interessante freelancejobber i nærmiljøet både sammen med musikkprosjekter i ungdomstrinnet ved Tokke skole og øvrig musikkmiljø.

Våren 2009 var jeg også med på en flott Beatles-konsert sammen med Tokke songlag i kulturhuset på Dalen.

Det er også moro å tenke tilbake på at jeg har vært med å åpne to kulturhus i distriktet siden jeg kom til Telemark i 2007.

Det rare var at jeg ikke savnet Vadsø og mitt gamle miljø og jeg syntes å trives på bygdene i Vest-Telemark.

Høsten 2009 ble en rolig periode med tanke på utøvende virksomhet, men jeg hadde en del konserter i kulturskolesammenheng.

Var også med på noen studioinnspillinger som til nå ikke har blitt ferdigstilt, men nye erfaringer har man fått, og det er jo et pluss.

Fikk også prøvd meg som lydmann for 50-årsjubileet for Høydalsmo skole og korpsets revyoppsetning. Enkle oppdrag, men moro å få være med på.

Hadde også noen sporadiske trubaduroppdrag på møter og konferanser.

Jula dette året ble imidlertid mer aktivt da jeg gjorde noen trommejobber sammen med **Tom Bråthen** igjen. Først med **Bråthen Lande Band** i Høydalsmo, før det ble det en fantastisk konsert på **Huset Pub** på Rjukan sammen med Toms gamle band **Phoenix**.

Dette var en minnekveld for trommeslageren i Phoenix, Harry Bjørn Bystrøm fra Rjukan.

Harry Bjørn døde tidligere det året etter lang tids sykdom og jeg hadde fått den ærefulle oppgaven å traktere trommene på denne konserten!

Konserten ble holdt på Huset pub på Rjukan og dette ble en Phoenix-kveld med låter som bandet spilte sammen med Harry Bjørn på 60- og 70-tallet.

Eks. Joe Cocker, Three Dog Night, Creedence, Beatles og en del akustisk folk/country.

Besetning denne kvelden var: - Tom Bråthen - vokal/gitar, - Helge Olav Ellingsen - bass/vokal, - Arild Kittilsen - gitar/vokal, - Øistein Haugan - tangenter/vokal, og Johnny Johansen - trommer/perkusjon.

Dette var kremmusikere på høyt nivå og jeg må få nevne at det var en drøm å spille med en av landets fremste bassister, Helge Olav Ellingsen, som kom nesten direkte fra førjulsturne med Rein Aleksander og Bettan Andreassen.

Når vi i tillegg hadde en fantastisk lydmann i Torbjørn Kittilsen og publikum og vertskap med oss ble det en særdeles minneverdig kveld.

Etter å ha passert årsskiftet ble jeg kontaktet av min kollega i Kviteseid kulturskole, **Jan Gunnar Haugen** som var interessert i et trubadur-samarbeid med meg. Kort tid etter fikk vi forespørsel om å være med å bidra på en solidaritetskonsert som gikk av stabelen i flerbrukshuset i Treungen for det katastroferammede Haiti.

Jan & Johnny gjorde sammen med mange andre innslag dette til en musikkdugnad som i konkurranse med andre arrangement trakk mange publikummere.

Kort tid etter kom det en forespørsel fra Rjukan med samme formål, men der spilte jeg sammen med både et forsterket **Bråthen Lande Band** og **Phoenix**.

Dette var min andre konsert for Haiti og konsertsted var Rjukanhuset.

Disse konsertene innbrakte ca. 160 000 kroner, og jeg synes det er veldig godt å få lov til å være med å bidra på slike innsamlinger.

Sensommeren 2009 var jeg delaktig i et spennende musikkprosjekt med base i Oslo med en svenske visekunstner og komponist som hadde brukt vinteren og våren 2009/10 på å samle folk til hans fremtidige gruppe som han hadde kalt **Marcus Roos & Vemmet**.

Dette var ei gruppe med musikere og sangere fra både Sverige, Finland og Norge som baserte seg på Marcus' eget materiale i tekst og musikk som vi fra høsten 2010 samkjørte og arrangerte med ganske høye mål.

Dette ble ganske tungrodd selv om det i utgangspunktet virket spennende, og musikalsk lå vi i området vise, country. Noen nevnte jazz, men da kanskje med små fragmenter fra swingen.

Samarbeidet opphørte i løpet av kort tid av ulike grunner.

Med her var; - Marcus Roos - kapellmester, vokal, ukulele, - Helge Tyrholm - bass, - Johan Olin - gitar, dobro, banjo, - Andreas Nilsen - vokal, - Elisabeth Risøy - vokal, - Johnny Johansen - trommer, perkusjon.

Fortsettelse følger...

Del 8

Trubadur Johnny Johansen

Det ble etter hvert til dels langt mellom mulighetene for å spille trommer og savnet etter å opptre ble så stort at jeg bestemte meg for å satse på å videreutvikle meg som trubadur.

Dette har jeg jo drevet med i en årrekke, men i mindre målestokk og da med små og korte konsertinnslag for gravferd, møter og konferanser og lignende.

Nå skulle jeg utvide repertoaret til å passe inn en helaften på de fleste arenaer, noe jeg er godt fornøyd med å ha fått til.

Denne prosessen tar aldri slutt, og jeg var veldig heldig og fikk mange jobber som trubadur sommeren 2010.

I tillegg til noen enkeltjobber jeg allerede hadde booket fikk jeg fast spinning på **Dalen Bryggjekafé**, tre dager i uka gjennom hele sommeren.

Dette ble starten på min trubadur-karriere og gjester som kom opp Telemarkskanalen med kanalbåtene Viktoria eller Henrik Ibsen, - egen båt, eller egen bil var hjertelig velkommen innom onsdager, fredager og lørdager.

Mitt arbeidsmotto som var; -” Fra Evert Taube til Uriah Heep” - kom absolutt til sin rett her og jeg hadde en veldig trivelig sommer der jeg virkelig fikk jobbet meg inn som trubadur og underholder.

Vadsøværing i samspill

Det kom til å bli mye jobb som trubadur etter hvert og det passet meg i grunnen veldig bra.

Jeg satset på å være allsidig så fikk trommejobbene komme når de kom og når det passet.

Etter hvert ble det mer aktivitet og jeg innledet et samarbeid med min gamle bassist og musiker-kompis **Gunnar Øyen** i trubadur-duoen som jeg kalte **TruBUDDIES**.

Jeg fikk en henvendelse fra min gamle venn Tore Tvedt i Bergen med tilbud om å komme å spille på den gamle ærverdige puben **Skipperstuen**.

De søkte etter litt fornyelse i artiststallen så jeg tenkte det kunne være en styrke å ta med Gunnar.

Dette førte videre til et fem år langt forhold med oss og **Skipperstuen** og vi gjorde stor suksess der.

TruBUDDIES gjorde også mange jobber på mange forskjellige plasser i Telemark, og vi var også oppe i vårt hjem-distrikt Varanger og gjorde noen gigs.

Vi gikk deretter over i mer bandrelatert virksomhet.

Våren 2011 ble jeg kontaktet av min fetter **Stig Terje Olsen** som søkte råd angående musikk-samarbeid med ei country-dame fra Vesterålen som var på jakt etter musikere til et mer profesjonelt band, som følge av at hun hadde gitt ut et cd-album og ønsket å satse på en artistkarriere og vi inngikk et samarbeid med **Anne Berit Andersen** i **Anne Berit Band**.

Sjangeren var fortrinnsvis country på nord-norsk med egne låter fra hennes album pluss en del moderne country-pop.

Vi var et par turer i Vesterålen og var også med på Countryfestivalen på Vinstra den sommeren.

Vi hadde der hjelp av Steinar Johansen på gitar og Putte Teigen på tangenter.

Bandet knyttet etter hvert til seg gitaristen **Svein Johnny Andreassen** som også er opprinnelig Finnmarking, men oppvokst i Vesterålen.

Frøkna hadde investert i en kostbar cd-produksjon, buss med store dekorasjoner og PA og lysutstyr for over millionen og her skulle det satses for full musikk.

Vi var i Vesterålen igjen sommeren 2012 og gjorde et par jobber, og senere samme år hadde vi ei helg med jobber på Rjukan og i Kongsberg, samt deltagelse på en country-happening på Dokka.

Dette ble avslutningen min med bandet og det hadde heller ikke noen lang levetid på musikkscenen. Vi hadde investert mye tid på å bygge opp dette og det var derfor synd.

Anne Berit Band besto av: - Anne Berit Andersen – vokal, - Stig Terje Olsen – ak.gitar/vokal, - Svein Johnny Andreassen – el.gitar/vokal, - Gunnar Øyen – bass/vokal og Johnny Johansen – trommer/vokal.

NRK Telemarkskanalen - minutt for minutt

Sommeren 2012 fikk jeg en henvendelse fra korpsmiljøet i Vest-Telemark i forbindelse med at NRK planla sommerens «sakte-TV-program», - **Telemarkskanalen – minutt for minutt.**

En del voksne, spillesugne korpsmedlemmer fra flere korps i distriktet ønsket å bidra med underholdning når kanalbåten Viktoria entret Kviteseid og Dalen.

Jeg ble forespurt om jeg kunne bidra som trommis i dette storband-lignende korpset, noe jeg svarte positivt på. Dette endte med at gamle Johansen dukket opp i TV-ruten i de tusen hjem. Et kort glimt på skjermen, - men uten å bli kjendis av den grunn. Takk og lov!

Av de som engasjerte meg ble jeg avspist med 1000,- kroner for flere dagers arbeid. De gav inntrykk av at 15 sekunder på TV-skjermen egentlig kunne være nok «lønn for strevet».

Jeg hadde gjort en del tjenester for korpsmiljøet noen år uten å kreve særlig betaling for det, men nå kjente jeg meg utnyttet, - eller tygget og spyttet ut, - så etter dette var det slutt på godviljen.

Synd, - men sånn er det når bygdedyret styrer etter Janteloven.

Ja ja, - ikke første, men heller ikke siste gangen man ble blåst.

Jeg hadde ellers noen gjesteopptredener som trubadur i forbindelse med at **Lurifax** gjorde noen spillejobber flere år på rad for **Finnmarkslaget i Oslo** sine sommerfester på feriestedet **Hygga** i Hurum. Var også med som gitarist og co-vokalist ved noen anledninger for Vadsølaget i Oslo.

På en slik fest kom jeg også i kontakt med gamle musikkvenner og spiren til nytt samarbeid ble sådd.

Gunnar Øyen hadde spilt bass med **Lurifax** en periode og i tillegg hadde Trond Kristoffersen og Kjell Georg Stock et kort samarbeid der.

Lurifax hadde jo siden den nye gjenforeningen noen år tidligere klart å beholde det gamle repertoaret og sjarmen som gjorde at det var moro og interessant å høre på.

Jeg synes konseptet var utrolig bra og de passet inn som hånd i hanske på de flotte festene til både Vadsølaget og Finnmarkslaget i Oslo. Med tanke på alderen til publikum var det perfekt match.

I løpet av den korte tiden disse tre nye hadde vært med hadde de begynt å dominere repertoaret med det resultat at denne sjarmen ble borte.

Alt ble så historieløst med mange intetsigende låter fra en annen tid enn det Lurifax var bygget på, så den spillejobben de gjorde for Finnmarkslaget det året ble derfor den siste de gjorde på Hygga da bandet var totalt endret og hadde mistet sin identitet og sjarm. Veldig synd.

De tre hadde imidlertid et ønske om å starte noe for seg selv og jeg ble forespurt om jeg var interessert i å være med i dette nye bandet, så jeg ble med og vi fant fort tonen da alle hadde spilt sammen i forskjellige konstellasjoner tidligere.

En ny reise var i gang, - **Kreegah Bundolo Band** var født.

Noen legger utøvende musikkaktiviteter på hylla i mange år, mens andre holder det gående kontinuerlig og smyer seg over sjanger-grensene etter som tilbud og etterspørsel skifter. Vi slet litt med å finne «magien» i samspillet så det tok litt tid å bygge opp dette da det stadig dukket opp motsetninger underveis.

Musikk kalles ofte for øyeblikkets kunst, - og det skapes alltid - der og da – også i en øvingssituasjon. Det er derfor hemmende med for mye snakk og diskusjoner om hvordan det skal låte, det blir uansett ikke slik når den fremføres foran et publikum. Dette har jeg opplevd utallige ganger.

Å la alles evner og musikalitet komme til sin rett, - og ved å erkjenne at resultatet av det aktuelle uttrykket i samspillet er det som skaper identiteten er det som funker. Det er der kjemien og magien finnes slik at et band får sitt eget særpreget og sound. Det er min erfaring i alle fall.

Jeg har vært i bransjen kontinuerlig og har tilegnet meg god kompetanse innen samspill. Jeg har også vært instruktør på work-shops i mange sammenhenger, - blant annet i forbindelse med Raja-Rock seminarene som jeg var instruktør på.

Disse seminarene ble arrangert av blant annet Norsk musikkråd, og lignende institusjoner i deltakerlandene, - både Russland, Finland, Sverige og Norge. Finland sto som hovedarrangør og vi ambulerte år etter år i alle landene i Barentsregionen og inspirerte unge band i alderen 14–20 år.

Jeg har også jobbet mye med dette gjennom nesten 30 år som kulturskolelærer.

Spesielt gjennom arbeidet med mennesker med bistandsbehov har dette lært meg at når alle får bidra med sin egen personlige tilnærming blir resultatet best og samspillet får sin identitet.

I tillegg har jeg også skrevet og oversatt noen artikler om dette som finnes på mine nettsider.

* * *

Med utpreget tålmodighet og jevnlig øvingshelger rundt omkring på Østlandet, bygget vi etter hvert opp Kreegah Bundolo Band med et repertoar som besto av både eget stoff og låter fra yngre dager innenfor blues/rock-sjangeren.

Etter hvert åpenbarte det seg imidlertid en slags umodenhet og nærmest barnslig holdning til driften av bandet og det oppsto en slags diktatur der en person utnevnte seg selv til leder og titulerte seg selv som «Adolf».

Dette ble til å begynne med oppfattet humoristisk, men etter hvert begynte jeg å skimte et alvor bakom. For meg ga det utslag i at jeg ble mer og mer umyndiggjort og tilsidesatt, og jeg ble på en måte uten innflytelse i bandet.

Et band skal bygges av glede og samhold og vi hadde mye av det, men når respekten for den erfaringen og kompetansen en har bare blir oversett og man blir diktert og fortalt hva man skal spille, - fordi noen andre ikke klarer å finne sin plass i musikken, - så faller mye av gleden bort. Å ha gehør er ikke bare et musikalsk begrep, det er like mye evnen til å lytte og å ta med seg andres innspill i et samspill mennesker imellom.

Vår debut hadde vi i min 60-årsdag som ble feiret på en gammel fjellgård langt oppe i ei dalside i Vest-Telemark.

Her samlet jeg familie og gamle venner som var med på en særdeles vellykket 60-årsfest i fjøsen på Ormbrekk gard.

Etter hvert ble det booket noen spillejobber, blant annet på **Stopp pressen** i Oslo der vi var flere ganger.

Første jobben der ble imidlertid avlyst da jeg var uheldig å brette venstre håndledd kvelden før. Jeg skled på en regnvåt trapp etter generalprøven og natten ble tilbragt på Legevakten i Oslo. Det ble gips og armen i fatle, men bare tre uker etter at jeg fikk fjernet gipsen hadde vi konsert under Varangerfestivalen 2015 i Vadsø.

Jeg hadde også en annen konsert under samme festival der byens jazz-pionere ble hyllet.

Som både musiker og som aktiv innen stiftelsen av både Vadsø Jazzklubb og Varangerfestivalen var jeg jo en av dem, og sammen med andre entusiaster som Ivar Thomasen, Kjetil Ytre Arne og Glenn Philip Nilsen ble det en flott konsert der Jan Ditlev Hansen, - som er forfatter av boken «Nordlands trompet – Nord-norsk jazz gjennom 90 år», - ledet publikum gjennom konserten med sine fortellinger fra oppstarten av Vadsø Jazzklubb og Varangerfestivalen og miljøet i Vadsø. Spesielt ble trekkspilleren Aksel (Påle) Niska hedret og i tillegg deltok datteren Bodil Niska med band.

Selv har jeg blitt beåret med et lite kapittel og bilde i boken.

Kreegah Bundolo Band inngikk etter hvert et samarbeide med den kjente rytm 'n' blues-sangerinnen **Marith Endresen** fra Myre i Vesterålen, og etter omsider å ha samkjørt oss ble det litt mer fart i sakene. Sakte, men sikkert bygget vi oss et renommé og jobbene kom stadig tettere på hverandre.

Med alle medlemmer fra Vadsø, bortsett fra Marith, var vi jo på en måte et lokalband, men vi bodde ganske spredt på Østlandet, noe som gjorde at vi hadde øvingshelger både i Ski, - på Nøtterøy (Tønsberg) og i Vest-Telemark.

Etter hvert ble det bestemt at Ski ble fast møtested.

Men det kom til et vendepunkt, og egentlig burde jeg ikke bruke så mye tid og energi på å skrive mer om dette gjenget, men et resymé kan jeg vel tillate meg å komme med siden det hele har gjort sterkt inntrykk på meg.

Som nevnt tidligere tok det lang tid å få på plass et tilfredsstillende musikalsk samspill, men samspillet på det personlige plan skulle etter hvert også vise seg å bli problematisk.

Utad fremsto bandet som semiprofesjonelt, men holdningen innad var en oppfatning av at det var et utpreget hobbyband uten at det ble kommunisert veldig tydelig.

Dette ble for meg veldig tvetydig siden det i utgangspunktet var dårlig kommunisert overfor meg som hadde en litt annen oppfatning. Etter hvert kom det frem at vi tenkte svært ulikt og det oppsto en slags uenighet rundt driften av bandet.

Jeg konstaterte jo at evnen til samspill kunne røpe usikkerhet både musikalsk og personlig og dette ga seg utslag i diktatoriske tendenser som overskred grensen for respekt.

Når noen tror en eier bandet og skal bestemme og styre over andre med diktatoriske tendenser begynner samspillet å vakle. En nærmest barnslig og gutteaktig holdning til hvordan en driver et band kom etter hvert til uttrykk, noe som kunne tilskrives uerfarenhet og ulike oppfatninger.

Å operere i grenseland mellom det profesjonelle og det hobbybaserte kan være en vanskelig balansegang og kanskje ikke så lett når det kommer til å forstå hverandre.

Det ble tydeligere at jeg oppfattet dette som del av min jobb, mens de andre drev på med hobbyen sin.

Det utviklet seg til å bli en spenning mellom oss, noe som gikk utover trivselen og kjemien.

Til tross for at vi hadde hatt et fantastisk bra sosialt samspill ble dette liggende som mørke skyer i horisonten, og mine tanker dreide seg mer og mer mot at jeg ønsket å avslutte samarbeidet.

En slags «Tuppen og Lillemor-holdning» som sa at; - «du må gjøre som jeg (vi) sier, ellers får du ikke leke sammen med oss mer».

Dette gjaldt også økonomiske problemstillinger angående bilutgifter som i utgangspunktet var stilt som et spørsmål om fordeling og dekking av reelle utgifter før honoraret ble fordelt.

Jeg har jo levd et helt musikerliv der betaling for jobbene har stått sentralt, det har vært helt naturlig og en del av finansieringen av driften, enten den har dreid seg om en eller flere personer. Hovedregelen har vært at ingen skulle gå ut med tap.

Jeg kunne selvfølgelig ha dratt meg ut av samarbeidet på et tidlig tidspunkt, men jeg var inne i en vanskelig periode i livet og jeg så dette som en mulighet til å komme ut av ensomheten og få tankene på musikken og det gode den bringer med seg.

* * *

Noen år før dette, - og parallelt med Kreegah Bundolo Band (og alt det andre jeg drev med), - hadde jeg en turbulent tid i forbindelse med samlivsbrudd, utmattelsessyndrom, sykemelding, ensomhet og psykiske utfordringer.

Etter et lengre narsissistisk samboerforhold med mistenkelighet, løgner og manipulasjoner som var i ferd med å ta fra meg både min selvfølelse, min stolthet og min verdighet gikk jeg på en smell og møtte den beryktede veggen.

Jeg ble i tillegg mobbet ut av arbeidslivet mens jeg var langtidssykemeldt av en kynisk og lite forstandig etatsjef og et par mellomledere som ikke helt forsto hva de var med på.

Å bli eldre i et arbeidsmiljø der nye folk kommer inn og skal vitalisere og reorganisere kan være en utfordring, spesielt når det gjelder digitalisering og datakunnskapen ikke henger med.

Jeg mener at når man har blitt senior og har jobbet et langt liv med gode resultater, - hvorfor kan man ikke få lov til å gjøre det på sin måte, som man alltid har gjort, de få årene man har igjen i arbeidslivet.

Hvorfor skal man bruke tid på å lære seg nye ting som likevel blir borte den dagen man går ut av jobben og blir pensjonist?

Det er ikke alle kommuner som har vedtatt en tilfredsstillende seniorpolitikk.

Jeg var stort sett sykemeldt de to siste årene av arbeidslivet før jeg nærmest ble presset til å ta ut pensjon som 65-åring.

Jeg var absolutt ikke restituert, men Nav og fastlegen kunne ikke godkjenne at jeg var sykemeldt lenger.

Jeg var veldig sliten og forvirret, og jeg husker ikke alle detaljer i prosessen.

At jeg var LO-medlem hjalp ikke stort da jeg i løpet av to år hadde hele fire saksbehandlere da den ene etter andre ble sykemeldt, og ingen av dem klarte å sette seg inn i saken.

Men da jeg endelig hadde tatt beslutningen om å pensjonere meg var det som om byrden falt fra mine skuldre og jeg begynte å se lysere på fremtiden.

Jeg la etter hvert Telemark bak meg og flyttet til Jondalen utenfor Kongsberg der jeg bodde en kort stund.

Dette var tøffe tider og gå igjennom, men som alltid sto jeg han av, - som vi sier i nord.

Det ble en ensom kamp, - men jeg forsøkte å fokusere positivt og hjalp meg selv gjennom krisen. Jeg deltok i en samtalegruppe innenfor psykisk helse, men det var ikke mye hjelp i å sitte å høre på folk som hadde det mye verre enn meg.

Som alle andre mennesker så forventer jeg respekt og forståelse, men noen hjelp eller empati fra «vennekretsen» i Kreegah Bundolo Band ble dessverre ikke registrert.

Men jeg brukte likevel musikken og samværet som terapi og kom meg velberget videre i livet.

Dette er folk jeg siden unge år har betraktet som mine venner, - men som sviktet meg i en av de vanskeligste periodene i mitt liv.

Ingen ringte eller på annen måte viste interesse eller empati for at jeg hadde det svært tøft, selv om de visste at jeg kjempet og hadde det vanskelig.

Med Kreegah Bundolo Band gikk det litt opp og ned med spillejobber da vi var ute og testa oss ut inn imellom, og inn i øvingsmodus for å finpusse repertoaret.

Det ble mange mil å kjøre, spesielt for meg som bodde lengst unna, og jeg prøvde å stille spørsmål om at jeg kanskje kunne tilgodeses med en godtgjørelse i tillegg til kun å få dekket drivstoff til spillejobbene. Vi kunne øve ganske ofte i perioder.

Vi hadde en ordning der de andre fire spleiset på maten, mens jeg kjørte 40 mil tur/retur mellom Ski og Vest-Telemark for å øve.

Dette frembragte sterke sinne-reaksjoner, - noe som forundret meg -, men jeg lot det passere uten videre diskusjoner.

Disse holdningene jeg ble møtt med satte seg likevel i meg og ble tatt til etterretning.

Jeg vurderte stadig oftere om jeg skulle dra meg ut av dette siden det kostet mer enn det smakte og jeg følte at respekten for lengst var borte.

For enkelte ble økonomi et noe betent emne og all snakk om dette ble møtt med dårlig stemning.

Det er for meg derfor forunderlig å registrere at selv en etablert artist som Marith, - som har vært i bransjen siden 70-tallet, - har et nærmest amatørmessig og likegyldig forhold til dette.

Det blir noe tvetydig ved at man skal fremstå profesjonell overfor arrangører og publikum, men har en amatørmessig hobby-holdning til både annerledes tenkende bandmedlemmer, kvalitet og økonomi. Det henger liksom ikke i hop.

Jeg vil gjerne ha betalt for å jobbe i et marked der lojalitet står svært høyt med hensyn til andre utøvende musikere og kolleger i bransjen. Ikke minst for musikermarkedet som i alle år har kjempet for å få aksept for at dette er å anse som arbeidsinntekt i et yrke på lik linje med alle andre yrker. Respekt og lojalitet er stikkordene her.

Takket være min tålmodighet klarte jeg å leve med dette noen år, selv om den etter hvert ble tynnslitt.

Jeg har vært LO-organisert i nåværende - Creo – forbundet for kunst- og kultur, - siden 90-tallet og har drevet profesjonelt med mitt enkeltpersonforetak siden 2005 og har alltid hatt dette som et supplement til den daglige jobben jeg hadde i kulturskolen, og som tidvis var en deltidsjobb. Jeg har fakturert og registrert all økonomi som gjelder foretaket via autorisert regnskapsfører. All småjobbing som - privat undervisning, - vikarjobber i andre kommuner og kulturskoler, - spilleinntekter fra all min musikkvirksomhet og annet frilansarbeid er regnskapsført og skattet for.

Selv om andre i bandet ser på denne virksomheten som hobby blir det både dumt og respektløst når noen underkjenner en slik virksomhet.

At jeg har hatt en samlet inntekt på dette frilansarbeidet, - og faktisk enkelte år, - nærmere tohundre tusen kroner-, var det ingen som syntes å ville forstå.

Jeg vurderte som nevnt lenge å trekke meg ut, men så slo covid-19 til og alt gikk i stå.

Dette hendte rett etter at jeg hadde organisert en liten turnè til vårt hjemdistrikt Varanger.

Med spillejobb på Nordpol Kro i Vardø og på Kooperativet på Vårbrudd i vår hjemby Vadsø, ble dette mine siste jobber med bandet.

Vadsøjobben ble min avrunding på en lang karriere så langt, og ringen var på en måte sluttet da det faktisk foregikk på Vårbrudd, - der det hele på en måte startet.

Det ble også den best betalte jobben, - noe som forundret flere av medlemmene.

Det var imidlertid en med respekt for seg selv som hadde booket den.

* * *

Trad-jazz

Parallelt med dette hadde jeg flere andre samarbeidsforhold, blant annet **Analoge Jazzband** som spiller trad-jazz og har base i Seljord.

Noen av musikerne hadde jeg spilt med tidligere da jeg gjorde en vikarjobb med dem på Jazzcruise på Telemarkskanalen.

Rundt 2016 fikk jeg forespørsel fra min tidligere rektor i Tokke kulturskole, Stan Blackburn, om jeg var interessert i å være med i hans delvis nye tradjazz-band. Selvfølgelig var svaret ja også denne gang.

Dette ble en annerledes musikkopplevelse og jeg har alltid hatt lyst til å prøve meg innenfor denne sjangeren også.

Jeg har jo spilt jazz-standards og evergreens med trekkspillere gjennom hele min musikalske reise så jeg kjente i stort sett til mesteparten av repertoaret så det gikk som en lek.

Dette var et skikkelig oldboys-lag med et par unntak, men utrolig moro å være med på. Vi øvde noen timer hver annen torsdag i NRKs gamle lokaler i kulturhuset i Seljord, et veldig trivelig samarbeid som jeg i grunnen savner. Jeg kunne gjerne tenkt meg å spille mer av denne typen musikk.

Vi gjorde noen konserter i distriktet før jeg ble pensjonist og flyttet fra området.

Analoge Jazzband besto av; - Stanley Blackburn – trombone/vokal/bandleder, - Torstein Nyhus – trompet, - Arnstein Sunde – saksofon, - Villy Aufles – tuba, - Gjermund Gjessing – piano/vokal, - Alf Gjessing – gitar, - Johnny Johansen – trommer/vokal.

Ken-Thomas

Etter en stopp i Drammen sommeren 2018 ble jeg kjent med finnmarksmusikeren, - bassisten og trubaduren Ken-Thomas Johansen fra Mehamn. Ken-Thomas bor i Drammen og har etter hvert bygget seg opp som en flott trubadur og er en særdeles hyggelig fyr.

Etter et par øl en lørdags ettermiddag inviterte han meg til å bli med på trubadur-scenen på Dickens i Drammen der han hadde spillejobb den kvelden.

Jeg er ikke akkurat «tung å be» så jeg ble med på det, og det ble en heidundrende aften sammen med Ken-Thomas og et par andre, og for ikke å forglemme, et flott og engasjert publikum.

Det var en periode jeg tilbragte mye tid i Drammen og jeg ble stadig kjent med nye folk da det er et utrolig aktivt musikkmiljø i byen. Via Ken-Thomas ble jeg stadig engasjert på jam-scenen på Pavarotti der det var et åpent og inkluderende miljø.

Dette ble innledningen til nytt samarbeid med nye folk og jeg var ofte i Drammen på jam-sessions og akustiske visekvelder. Hvilken by, og hvilket musikkmiljø.

Jeg var jo pensjonist og flyttet fra Telemark til Buskerud. Slik kom jeg nærmere mitt nettverk og det hele ble lettere å håndtere på alle vis.

Dette førte til at det ble en opptrapping av aktivitetene.

Heroes & Friends

Etter hvert som jeg ble mer kjent med miljøet i Drammen fant vi et fellesskap i tradisjonell countrymusikk.

Jeg siterer fra presseskrivet;

«Heroes & Friends

To halvblinde cowboyer og en lidenskap for den gode country musikken førte til at det ble arrangert fem country kvelder i Drammen.

Mange dyktige musikere deltok på disse konsertene, og dette ble avrundet med en konsert på Holmennokken St.Hansaften 2019 hvor navnet på bandet ble Heroes & Friends.

I alt består bandet av åtte musikere som gjennom sin lidenskap for den gode country musikken har utviklet sterke bånd og et solid vennskap hvor de møtes i en låve på Tormodsrud for å hylle sine helter.

Noen av disse heltene er: Johnny Cash, Willie Nelson, Waylon Jennings, Merle Haggard, Bobby Bare, Kris Kristofferson, Ed Bruce, Dixie Chicks, Dolly Parton, Billy Ray Cyrus, Pirates of the Mississippi etc...

Heroes & Friends består av: - Ken-Thomas Johansen – kassegitar/vokal, - Runar Pedersen – vokal/kor, - Tone B. Jørgensen – vokal/kor, - Dag Ivar Caspersen – elgitar/banjo, - Morten Haugen – piano/mandolin/trekkspill, - Helene Surlien Tormodsrud – elbass/ståbass, - Johnny Johansen – slagverk/gitar/vokal, - Åsa Ringborg – fele.»

Før pandemien slo ut hele bransjen rakk vi også å gjøre en konsert på Stasjonsgaarden kafè & bar i Sande i Vestfold. Etter det ble det stille.

Vi hadde brukt masse energi på å øve inn og pusse opp repertoaret og var virkelig klare til å møte publikum, men hva kunne man gjøre, - annet enn å vente på bedre tider?

Etter at covid hadde satt musikk- og kulturlivet på pause ble det veldig stille.

Jeg hadde akkurat tatt ut delvis pensjon to år før tiden og hadde planer om å supplere med å kombinere dette med å være frilansmusiker.

Jeg var i ferd med å satse mer på trubadurvirkosomhet med nye samarbeidspartnere og hadde booket en del jobber og var godt i gang med dette da verden stengte ned og kalenderen ble svart og all jobb bare forsvant over natten.

Interessant og trivelig bass-partner

Underveis med countrybandet skulle det arrangeres swingkurs i nærheten av der jeg bodde. Bassist i Heroes & Friends, - Helene Surlien Tormodsrud og mannen Morten skulle være instruktører og jeg ble kontaktet med forespørsel om å spille på festen om kvelden.

Siden det skulle være swingkurs hadde jeg behov for bassist og Helene som er velvilligheten sjøl, sa seg villig til å spille bass med meg.

Dette åpnet jo opp for nok et spennende samarbeid og etter den kvelden var det bare å videreføre dette, - så vi fortsatte å øve sammen.

Vi fikk booket noen jobber i Drammen og Holmestrand og vi så optimistisk på at vi ville få flere jobber etter hvert.

Helene spiller jo både el-bass og kontrabass og vi satset på at kontrabassen skulle bli en del av vår image. Men også dette konseptet gikk i pausemodus da pandemien rammet.

Alt så ut til å fungere med tanke på at jeg nettopp hadde gått ut i pensjon og skulle, som nevnt tidligere, - jobbe som utøvende musiker ved siden av, men også dette måtte strykes av kalenderen og budsjettet.

Det var en ny og merkelig opplevelse å være vitne til at hele samfunnet på en måte bare smuldret opp. Mange, - ikke bare i musikkbransjen, - fikk økonomiske utfordringer og mange måtte finne seg andre måter å forsørge seg på.

Jeg hadde imidlertid møtt ei fantastisk dame fra Sverige som «tok seg godt av meg», og jeg tilbragte etter hvert mesteparten av tiden hos henne.

Jeg hadde imidlertid en leilighet i Norge som jeg etter hvert ikke brukte, og med kun Nav-pensjon så jeg at dette måtte jeg ta grep om før det gikk galt.

Jeg tok beslutningen å si opp både leilighet og alle andre utgifter som hører med og flyttet til Sverige.

Så sommeren 2020 sa jeg opp leilighet i Norge og gjorde svenske av meg, og havnet dermed i perioder bak stengte grenser da pandemien blomstret opp igjen.

Våren og sommeren gikk og grensen og utelivsbransjen ble åpnet igjen, noe som igjen åpnet opp for et noe begrenset uteliv en periode.

Det ble planlagt øvingshelg med Kreegah Bundolo bandet og vi skulle i gang igjen, men sånn gikk det ikke.

.....

Del 9

Femte hjulet på vogna

Fortsettelse fra del 8, Kreegah Bundolo Band og pandemien.

Etter at jeg flyttet til Sverige, ble coronaskrekken stor og jeg var ikke ønsket å delta på øvinger og spillejobber. Det var en del jobber som ble booket den høsten, men jeg utelukket å være med da noen var redde for at jeg hadde corona med meg fra Sverige.

Jeg bor rett over grensa mellom Østfold og Värmland og hadde kort vei til øving og spilling, og det hadde vært noen kroner å tjene for en fattig trubadur som hadde mistet det meste av inntekten. Dessverre ble det økonomiske igjen møtt med motstand og avslag.

Grensen var tidvis åpen og tidvis stengt, men grensepasseringer kunne foretas så lenge alt foregikk lovlig.

Jeg var stadig over på norsk side uten problemer, men de brukte vikar på jobber jeg helt klart kunne vært med på.

Det var tydelig at de var skremt av en noe ensidig mediadekning og av Sveriges håndtering av pandemien, selv om flere av dem på den tiden både bodde og jobbet i Europas røde sone.

Snakk om å sitte i glasshus å kaste stein.

Da jeg var i Norge og hentet flyttelasset mitt hadde de en spillejobb i Spikkestad der jeg kunne vært med, men ble utestengt. De hadde faktisk kontaktet vikaren før de kontaktet meg.

Jeg passerte stedet de spilte den kvelden og jeg svingte innom og gjorde en stopp utenfor, men jeg gikk ikke inn da jeg ikke ville gjøre vikaren forlegen.

Tror de hadde blitt lang i maska om jeg hadde gitt meg til kjenne.

Så et sitat som kan passe bra her...

- «Det er ikke dolken i ryggen som sårer mest, - det er når du snur deg og ser hvem som holder den...»

Jeg mottok en dag en epost fra min kompanjong gjennom nesten 30-år, - der han utesluttet at jeg fikk komme til Norge å spille fordi jeg hadde flyttet til Sverige.

Han mente det ville være i strid med myndighetenes anbefalinger at jeg skulle passere grensen på vei til og fra øving og spillejobber.

Ordlyden i dette gjorde at jeg oppfattet det hele som et personangrep.

Det ble tydelig brukt mot meg og jeg ble rett ut kalt for en «svenskefarer» som de ikke kunne risikere kom til Norge og smittet både dem og publikum med alt det som måtte følge.

Det viste seg etter hvert at han fikk støtte fra resten av gjengen. Ingen tok bryderiet med å sjekke hva som var realiteten ved grensepassering mellom Norge og Sverige.

Jeg passerte stadig grensen, som nevnt, og var kjent med rutineene der både når det gjaldt testing og andre rutiner, men mine argumenter ble ikke tatt seriøst, og måten dialogen ble håndtert på er etter min mening både respektløs og vond.

Så etter et langt samarbeid i mange flotte prosjekter og musikk-samarbeider mellom 1992 – 2020 var det med stor forundring og skuffelse jeg måtte erkjenne at min gamle samarbeidspartner kunne fremvise en slik arroganse og total respektløs holdning.

Coronaskrekken for svenskegrensen var tydeligvis overveldende.

Alt jeg har gjort for denne mannen gjennom årene, - alt vi har vært igjennom, - i glede og sorg - synes som blåst bort.

Da jeg dro lasset gjennom mange flotte konsertprosjekter som vi sammen gjennomførte med glans, - alle forestillinger og kor-konsertene jeg lot ham få være deltagende i, - da spillejobbene sto i kø, - da trubadurlivet blomstret, - da han fikk være med til Bergen og Skipperstuen. Et nært samarbeid gjennom nesten 30 år.

Jeg kunne ha valgt en annen samarbeidspartner, - men jeg valgte ham!

Kommunikasjonen mellom meg og bandet ble borte og jeg mottok til slutt en mail med beskjed om at de hadde knyttet til seg en ny trommis.

Ingen dialog i forkant av dette, - ingen forvarsel, - ingenting!

Det viser respektløshet og hvilken arroganse som rår.

I grunnen ble jeg ikke veldig overrasket, men jeg synes det var en svært dårlig måte å handtere dette på.

Jeg undrer på om de har reflektert over dette i ettertid, - for noe må de da ha tenkt – eller...?

Jeg kan umulig tro at jeg har fortjent dette, så det sier vel mest om hvilke tanker og holdninger som ligger til grunn hos enkelte.

Jeg hadde som nevnt tanker om å avslutte samarbeidet selv, - men den respektløse måten ting ble gjort på gjør at det har vært litt tungt å svelge, - og det preget meg nok mer enn jeg ville innrømme.

Når Janteloven begynner å styre i et band, da er det kjørt!

Venner kalte jeg dem...!?

Vi har vært venner siden 70-tallet og bandet var tuftet på dette vennskapet og vi var en vennegjeng som hadde det gøy med musikk som fellesnevner. Det er derfor forunderlig at gammelt vennskap ikke har større verdi hos enkelte.

Det dukket opp et sitat med gode, beskrivende ord fra Antony Hopkins som jeg gjerne deler med dere;

Hans ord er brutale, men likevel en sannhet:

«Gi slipp på folk som ikke er klare for å elske deg.

Dette er det vanskeligste du noen gang vil måtte gjøre i livet ditt, og det vil også være det viktigste.

Slutt å ha vanskelige samtaler med folk som ikke vil forandre seg.

Slutt å møt opp for folk som ikke er interessert i ditt nærvær.

Jeg vet at instinktet ditt er å gjøre alt du kan for å få verdsettelse fra de rundt deg, men det er en impuls som stjeler din tid, energi og din mentale og fysiske helse.

Når du begynner å kjempe for et liv med glede, interesse og engasjement, vil ikke alle være klare til å følge deg dit.

Det betyr ikke at du må endre hvem du er, det betyr at du må gi slipp på folk som ikke er klare for å være sammen med deg.

Dersom du blir ekskludert, fornærmet, glemt eller ignorert av menneskene du gir tiden din til, gjør du ikke deg selv en tjeneste ved å fortsette å tilby dem energien din og livet ditt.

Sannheten er at du ikke er for alle og alle er ikke for deg.

Det er dette som gjør det så spesielt når du finner folk du har vennskap eller kjærlighet som matchet.

Du vil vite hvor verdifullt det er fordi du har opplevd hva det ikke er.

Det finnes milliarder av mennesker på denne planeten, og mange av dem finner du på ditt nivå av interesse og engasjement.

Dersom du slutter å dukke opp, ser de kanskje ikke etter deg.
Hvis du slutter å prøve, kan forholdet ta slutt.
Hvis du slutter å tekste, kan telefonen din forbli mørk i ukevis.
Det betyr ikke at du ødela forholdet, det betyr at det eneste som holdt det var energien du ga for å beholde det.
Det er ikke kjærlighet, det er fantasi.
Det er å gi en sjanse til de som ikke fortjener det!
Du fortjener så mye mer.

Det mest verdifulle du har i livet ditt er tiden og energien din siden begge er begrenset.
Menneskene og tingene du gir din tid og energi til, vil definere din eksistens.
Når du innser dette, begynner du å forstå hvorfor du er så bekymret når du henger med mennesker, aktiviteter eller rom som ikke passer deg og ikke burde være nær deg.
Du vil begynne å innse at det viktigste du kan gjøre for deg selv og alle rundt deg, er å beskytte energien din hardere enn noe annet.
Gjør livet ditt til en trygg havn, hvor bare folk som er "kompatible" med deg er tillatt.
Du er ikke ansvarlig for å redde noen.
Det er ikke ditt ansvar å overbevise dem om å forbedre seg.
Det er ikke din jobb å eksistere for folk og gi dem livet ditt!
Du fortjener ekte vennskap, ekte forpliktelser og fullstendig kjærlighet med sunne, velstående mennesker.
Å bestemme deg for å ta avstand fra skadelige mennesker, vil gi deg kjærligheten, respekten, gleden og beskyttelsen du fortjener.» - sitat slutt.

Jeg har holdt på med dette i 60 år og har samarbeidet med utrolig mange flotte folk der vennskap og respekt hele veien har vært gjensidig. Så kommer det noen amatører og kludrer det til på oppløpssiden, - men det får vi leve med. Det er kanskje ikke meg som har det verst!?

Når jeg ser tilbake skulle jeg ønske jeg selv hadde tatt avgjørelsen med å avslutte samarbeidet mye tidligere, men sånn ble det ikke.
Jeg lever i grunnen godt likevel og livet går videre, - og nå har jeg skrevet dem ut av min verden og mine tanker. Jeg lærte vel noe ut av dette også, så helt bortkastet var det vel ikke.

Ack Värmeland du sköna...

Jeg hadde som nevnt møtt ei fantastisk dame fra Sverige.
Her fant jeg roen og kjærligheten i tillegg til nye venner, og jeg fant ut at her kunne jeg tenke meg å bo.
Jeg hadde utgifter i Norge og etter hvert dårligere råd, og med kun Nav-pensjon frem til jeg ble 67 og kunne ta ut KLP-pensjonen også, - så jeg at dette måtte jeg ta grep om før det gikk galt.
Ingen vits i å betale for en leilighet som jeg ikke brukte så jeg tok beslutningen å si opp både leilighet og alle andre utgifter som hører med og flyttet til Sverige.

I Karlanda, Årjäng kommune i Värmland – rett over grensen var det fint å være.
Her bodde jeg på landet og kunne vandre i skogen med hunden, jeg kunne hjelpe til med slåttene, trene på å være «handyman» i det gamle huset fra 1925, - og ellers leve som tilnærmet normalt i en pandemi som hadde stengt ned hele verden.

Covid-19 snudde om på mye etter hvert som tiden gikk. Musikkaktiviteten fikk en bråstopp og det ble litt tøffere enn jeg hadde forestilt meg viste det seg litt senere, - når jeg innså at tiden gikk og ingenting skjedde. Lufta gikk på en måte ut av meg og jeg ble etter en tid nærmest apatisk når det gjaldt musikk. Jeg slutta å øve og begynte å egne meg for andre interesser. Det ble litt klimpring på gitar og noen viser til husbruk, men det holdt meg på en måte i gang. Når en ser på det i ettertid så var det ikke mye negativt, men egentlig veldig positivt. Jeg fikk liksom en ny start her på landsbygden i Sverige selv om det gikk litt tregt i begynnelsen da musikkaktiviteten var på null-punktet og før jeg begynte å bli kjent med folk i musikkmiljøet.

Det ble mye friluftsliv med turer i skog og mark. Omgangskretsen begrenset seg til vår egen lille kohort og det meste av det sosiale livet foregikk utendørs. Jeg hjalp til med praktiske gjøremål som fyringsved og slåtta. Så ble det vedlikehold av hus og eiendom med gulvlegging og husmaling.

Jeg fikk innredet mitt eget musikkrom der jeg rigga opp både lydanlegg og trommer. Etter hvert kom gitaren oftere frem og jeg begynte å grave i den svenske viseskatten der jeg fant en masse gull. Jeg oppdaget nye skatter og prøvde å tilegne meg dette. Dette ble testet ut ved små sosiale sammenkomster der vi koste oss med god mat og drikke. Svenske viser har alltid fascinert meg og språket behersker jeg tilfredsstillende, til og med i svenske ører.

En dag steg jeg inn gjennom en grønn dør i det som har blitt det store lyspunktet i musikktilværelsen, - Mathilda og Håkan Röjdemos - Konst- & Musikboden i Töcksfors, - en trivelig liten kafè og musikkbutikk med et fantastisk musikkmiljø knyttet til seg. Det gikk ikke mange sekundene før samtalen var i gang og kontakten var opprettet. Jeg ble invitert til jam-session og samspill hver fredag ettermiddag med mange flotte folk. Dette ble en ny livbøye som jeg grep og berget meg inn på sikker grunn igjen.

For å stimulere musikk-genene tok jeg etter hvert sangleksjoner hos Mathilda der jeg fikk nye innspill på stemmebruk og sangteknikk. Da jeg sang «Barndomsminne fra Nordland» åpenbarte det seg et skjult talent for slik type musikk, og jeg ble straks koblet sammen med Malin Langsrud som også sang innenfor denne sjangeren. Dette har resultert i mange interessante duetter innenfor både kirkesang og opera/musikal sjangeren. Vi var nå blitt et radarpar i Töcksfors og har gjort flere opptredener i kirkelige sammenhenger. Dette var både moro, spennende og lærerikt.

Alt dette hadde nok ikke vært mulig uten mine foreldre som satte meg til verden. De har nå gått ut av tiden og jeg kan med takknemlighet si at de har gjort en god jobb for meg. Jeg har fått levd et rikt liv sammen med rike folk, - ikke rik på penger, - men rik på livets ekte kvaliteter. Min far forlot oss allerede i 2000, og min mor i 2020. Et minne jeg har fra min fars begravelse er at jeg sang «Har en drøm» av Trygve Hoff i Vadsø kirke sammen med organisten. En uke etterpå spilte jeg den på konsert sammen med Jørn Hoel, som slo igjennom som artist midt på 80-tallet med nettopp den låten. Den har en egen plass i hjertet.

Da min mor døde i mai 2020 var corona i full blomst så alle i familien som ikke bodde i Finnmark var forhindret i å delta i begravelsen.

Men siden familien består av mange musikere med tekniske ferdigheter ble det tatt initiativ til å gjøre en innspilling der vi som bodde på forskjellige plasser i landet (og utlandet) kunne være med å spille inn en sang. Valget hadde falt på «Den fyrste song» av Per Sivle.

Grunnkompet ble spilt inn i Varanger av min nevø og initiativtaker Kim Erling, mens jeg var hos hans bror Bjørn-Are i Oslo og la på sang. Så fikk begge mine barn være med på å legge på sine spor i Bodø, Freddy fikk spille intro og Ida la på en fantastisk første stemme.

Dette ble så mikset og produsert i Vadsø og spilt i kirka under begravelsesseremonien som også ble strømmet slik at alle fikk overvære den.

Det ble en sterk og fantastisk opplevelse og en god avskjed med gamle mor.

Värmland, - der jeg igjen fikk blomstre i min musikalitet.

Siden jeg tok avgjørelsen om å flytte til Årjäng kommune i Sverige og pandemien etter hvert slapp taket, har livet kommet tilbake til normalen igjen.

Jeg har vært så heldig å bli en viktig del av et fantastisk musikkmiljø der jeg har fått gleden av å bruke hele min bredde som allsidig musiker. Dette miljøet består av utrolig dyktige musikkvenner som gir meg muligheter til å utfolde meg, samtidig som det har vært veldig inspirerende å bli sett på med nye øyne.

Jeg har blitt tatt imot med en fantastisk hjertelighet og kjærlighet og det kjennes godt. Mye forskjellige oppdrag både som trubadur og trommis innenfor mange ulike sjangere. Jeg har også begynt å synge i kor, noe jeg aldri har gjort tidligere, men det har vært veldig givende og lærerikt.

Jeg har også vært så privilegert og fått være med som trommis på en TV-innspilling for SVT med et fantastisk tv-team der det blir fire programmer som blir sendt på riksdekkende TV høsten 2024.

Det kjennes godt å være integrert i samfunnet og å bidra til trivsel og bolyst. Det er vel det som har vært det mest tilfredsstillende gjennom alle år, - det å være med på å tilføre samfunnet positivitet.

Å være i en bransje som kanskje ikke alltid har vært sett opp til har faktisk vært med på å bygge samfunn over hele verden.

Hvor mange er det ikke som har funnet sin livspartner til musikk fra en scene under dansetilstelninger og andre musikkarrangementer, - og hvor mange etterkommere har de i dag?

Gjennom 60 år som musiker er jeg stolt av hva jeg har oppnådd, og hvor mye jeg har betydd for mange mennesker. De fleste tenker kanskje ikke så mye over det, men jeg kan se på meg selv som en samfunnsbygger.

Stolthet og takknemlighet er hva jeg føler.

Historien er skrevet til nå, men vil nok fortsette å utvikle seg etter som tiden går.

Jeg driver stadig med nettverksbygging og det blir spennende å se hva som skjer i fremtiden.

Takk for oppmerksomheten!

.

Versjon 20.8.24